

کِتَابِ دَوِّمِ سَمُوئِيلِ

داوود از مرگِ شائول خبر موشه

۱ بعد از فَوْتِ شائول، داوود از شکست
دَدونِ عمالِیقیا پس آمد و دُو روز دَ صِقْلَگ
شِشت. ۲ دَ روزِ سَوِّمِ بے بلغه یگ نفر قد کالای
چَک-و-چیره و خاک دَ سر-و-رُوی شی از لشکرِ
شائول آمد. وختی دَ پیشِ داوود رسید، خود ره
دَ زمی آندخته احترام کد. ۳ داوود ازو پُرسان
کده گُفت: "از کُجا آمدی؟" او دَ جواب شی
گُفت: "از لشکرِ اسرائیل دُوتا کدیم." ۴ داوود
دَ زشی گُفت: "بلده مه بگی که چیز کار شد."
او گُفت: "مردُم از جنگ دُوتا کد و غَدِرِ ازوا
کُشته شده اُفتد. شائول و باچه شی یوناتان ام
کُشته شد." ۵ اوخته داوود دَ جوانی که بلده ازو

خبر اُورْدُد، گُفت: ”چطور فامیدی که شائول و
 باچه شی یوناتان مُرده؟“^۶ امو جوان که بلده
 شی خبر اُورْدُد، گُفت: ”اتفاقاً مه از کوه جَلبوع
 تیر مُوشْدُم، د اُونجی دیدم که شائول د نيزه خُو
 تکیه کده و گاڈی های جنگی و سوارای دُشمو
 دَزُو نزدیک شده موره.^۷ او پُشت خُو ره توخ
 کد و مَره دیده کوی کد. ما گُفتم، ’امر کُو.
 ’^۸ او دَز مه گُفت: ’تُو کی اَسْتی؟‘ د جواب شی
 گُفتم، ’ما یگ عمالیقی اَسْتُم.^۹ اوخته دَز مه
 گُفت: ’د بِلَه مه ایسته شو و مَره بُکش، چراکه
 ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز د وجود
 مه اَسْتَه.^{۱۰} پس ما د بِلَه ازو ایسته شده او ره
 کُشتُم، چُون ما فامیدم که بعد از اُطور زخمی
 شدو او زنده نَمومَنه. بعد ازو ما تاج سر شی و
 بازو بِنَد بازوی شی ره گِرِفْتُم و د اینجی د پیش
 بادار خُو اُورْدُم.“

^{۱۱} اوخته داوود و تمام کسای که قد شی بُود
 از جاغِه خُو گِرِفْتَه کالای خُو ره چک کد.

۱۲ اونا بلده شائول و باچه شی یوناتان و بلده لشکر خداوند و خانوار اسرائیل ماتم گرفته چخرا کد و تا شام روزه گرفت، چراکه اونا قد دم شمشیر کشته شده افتد.

۱۳ داوود د امزو جوان که بلده شی خبر آورد گفت: "تو از کجا آستی؟" او گفت: "ما باچه یگ آدم بیگنه از عمالیک آستم." ۱۴ داوود دزشی گفت: "چطور تو نترسیدی که دست خو ره باله کده مسح شده خداوند ره کشتی؟" ۱۵ اوخته داوود یکی از نفرای خو ره کوی کده گفت: "پیش بیه، د بله ازی حمله کو!" پس او آمده او ره زد و او مُرد. ۱۶ داوود دزو گفت: "خون تو د گردون خود تو بشه، چراکه دان تو د بله تو شاهدی دد وختیکه گفتی، 'ما مسح شده خداوند ره کشتیم.'" "

نوحه خانى داوود بلده شائول و يوناتان

۱۷ داوود اينى نوحه ره د باره شائول و باچه
شى يوناتان خاند: ۱۸ -- و امر كد كه «نوحه
كمون» بلده اولاده يهودا ياد دده شنه. اى نوحه
د كتاب ياشار ام نوشته يه. --

۱۹ "شان-و-شوكت تو اى اسرائيل، د
جاي هاى بلند تو كشته شد.

زورآورا چطور كشته شده افتد!

۲۰ اى توره ره د جت نكيد

و د كوچه هاى اشقِلون اعلان نكنيد؛
اگه نه دخترينِ فلسطينيا خوش موشه
و دخترينِ ناختنه ها خوشحالى مونه.

۲۱ اى كوه هاى جلبوع، شبنم و بارو

د بِلِه شمو نباره

و از كشتزار هاى شمو هديه ها

حاصل نشنه!

چُون دَ اُونجی سِپِرِ زورآورا قد
خاک-و-خُون اَلُوده شُد،
سِپِرِ شائول، که دِیگه قد روغو
مَسَح نَشُد.

۲۲ از خُون کُشته شُدِه ها
و از چربی زورآورا،
کمونِ یوناتان پس تاو نَخورد
و شمشیرِ شائول خالی پس نَمَد.

۲۳ شائول و یوناتان دوست دَشْتَنی
و خوش-آیند بُود،
اونا دَ زِندگی و مَرگ از یگدِیگه
خُو جدا نَشُد!
اونا از بُرگُج ها کده تیزتر بُود
و از شیرا کده قوی تر.

۲۴ آی دُخترِونِ إِسْرَائِیلِ، بَلَدِه شائُول

چخرا کنید،

بَلَدِه کسی که کالاهای سُرخ و چیزای

نَفِیس ره دَز شُمو مُپوشند

و زیوراتِ طِلائیِی ره دَ کالایِ شُمو

سخت مُوِکد.

۲۵ زورآورا چطور دَ دَورِونِ جنگ

کُشته شده اُفتد!

یوناتان کُشته شده دَ جای های بلند اُفتد!

۲۶ آی برار مه یوناتان، ما بَلَدِه تُو

غُصّه مُونُم؛

تُو بَلَدِه مه غَدِر خوش-آیند بُودی.

مُحَبَّتِ از تُو بَلَدِه مه کلو خاص بُود،

خاصتر از مُحَبَّتِ خاتونو.

۲۷ زورآورا چطور کُشته شده اُفتد!

و سلاح های جنگی چطور از بین رفت!

داوود پادشاهِ یهودا موشه

۲
۱ بعد امزی واقعه داوود از خداوند هدایت
طلب کده گفت: "آیا سون باله د یکی
از شارای یهودا بورم؟" خداوند دز شی گفت:
"بورو." داوود گفت: "د کدم شی بورم؟" او
گفت: "د حبرون." ۲ پس داوود قد دو خاتون
خو، اخینوعم یزرعیلی و ابیجایل بیوه نابال
کرملی د اونجی رفت. ۳ داوود امو کسا ره که
قد شی بود، هر کدم شی ره قد خانوار شی د
اونجی برد؛ و اونا د شارای حبرون جای-د-جای
شد. ۴ اوخته مردای یهودا آمده داوود ره د
اونجی مسح کد تا پادشاه خانوار یهودا شنه.
وختی د داوود گفته شد که مردم یابیش
جلعاد شائول ره دفن کده، ۵ داوود قاصدا ره
د پیش مردم یابیش جلعاد ریی کد و دزوا گفت:
"خداوند شمو ره برکت بدیه، چون شمو د حق
بادار خو شائول مهربانی کده او ره دفن کدید.

۶ آلی دُعا مُونُم که خُداوند مُحَبَّت و وفاداری
 خُو ره نصیب شُمو کنه؛ و ما بخاطرِ امزی کار
 شُمو دَ حق شُمو خُوبی مُونُم. ۷ پس بیلید که
 دِستای شُمو قوی بَشه و دلیر بَشید؛ ازی که
 بادار شُمو شائول فَوْت کده، خانوارِ یهُودا مَره
 مَسَح کده و دَ بِلَه خُو پادشاه جور کده.

جنگِ داوودِ قد خانوارِ شائول

۸ دَ عَینِ حالِ اَبنیرِ باچه نیر قومندانِ لشکرِ
 شائول، ایشبوشِتِ باچه شائول ره گِرِفته دَ
 مَحَناییم اُورد ۹ و اُو ره دَ بِلَه جِلعاد، اَشیریا،^a
 یزرعیل، اِفرایم، بِنیامین و تمامِ اِسرائیل پادشاه
 جور کد. ۱۰ ایشبوشِتِ باچه شائول چل ساله بُود
 که دَ بِلَه اِسرائیل پادشاه شُد و دُو سال پادشاهی
 کد، لیکن خانوارِ یهُودا از داوودِ پِیروی کد.

^a ۲:۹ دَ جای «اَشیریا» دَ زبونِ عبرانی «اَشوریا» نوشته

۱۱ مُدَتی که داوود دَ حِبرون دَ بِلِه خانوارِ یهودا پادشاهی کد هفت سال و شش ماه بُود.

۱۲ دَ امزُو غَیت اَبنیر باچِه نیر و خِدمتگاری ایشبوشِت باچِه شائول از مَحَناییم بُر شُدِه دَ جِبعون اَمَد. ۱۳ و یوآب باچِه صَرُویَه^a و خِدمتگاری داوود ام بُرو اَمَد و دَ نَزْدِیکِ نُوْر جِبعون قَد ازوا رُوی دَ رُوی شُد. یگِ جَمِ ازوا دَ یگِ طرفِ نُوْر شِشت و دِیگِه جَمِ ازوا دَ دِیگِه طرفِ نُوْر. ۱۴ اوخته اَبنیر دَ یوآب کُفت: ”بیل که مَرَدای جوان باله شُنه و دَ پِیشِ رُوی مو زورآزمایی کنه.“ یوآب کُفت: ”خُوبه، باله شُنه.“ ۱۵ پس اونا باله شُدِه دَ حِسابِ پِیشِ اَمَد، دوازده نفر از بِنیامین از طرفِ ایشبوشِت باچِه شائول و دوازده نفر از خِدمتگاری داوود. ۱۶ اوخته هر کُدمِ ازوا سِرِ حَرِیفِ خُو ره گِرِفت و شمشیر ره دَ بَغْلِ حَرِیفِ خُو گور کد و پگِ

---

^a ۲:۱۳ صَرُویَه خوارِ داوود بُود.

ازوا یگجای دَ زمی اُفتد. امزی خاطر اُونجی ره «حِلَقَت هُصُورِیم»^a نام ایشْت که دَ جِبعون آسته. ۱۷ دَ امزُو روز جنگ غدر سخت بُود و اَبنیر و مَرَدای اِسرائیل از پیشِ مَرَدای داوود شِکست خورد.

۱۸ سِه باچه صَرُویه یوآب، اَبیشای و عَسائیل دَ اُونجی بُود؛ و عَسائیل رِقْمِ اَهُوی وَحشی اَلّی چابُک-و-تیز بُود. ۱۹ پس عَسائیل اَبنیر ره دُمبال کد و دَ غَیتِ دُمبال کدونِ اَبنیر طرفِ راست یا طرفِ چپ تاو نَخورد. ۲۰ اَبنیر پُشت خُو ره توخ کده گُفت: «عَسائیل، تُو اَسْتی که مَره دُمبال مونی؟» او گُفت: «آرے، ما اَسْتُم.» ۲۱ اَبنیر گُفت: «طرفِ راست یا چپ تاو بُخور و یکی از جوانا ره دِستگیر کده سَلاحِ شی ره بگیری و بورُو.» مگم عَسائیل نَخاست که از دُمبال کدونِ ازو دِست بکُشه. ۲۲ اَبنیر بسم دَ عَسائیل گُفت:

^a ۲:۱۶ «حِلَقَت هُصُورِیم» یعنی «میدانِ دَم شمشیر.»

”از دُمبالِ کدون مه پس تاو بُوخوره. چرا باید تُو ره دَ زمی بَرَنُم؟ بعد ازو چطور میتنم رُوی خُو ره دَ برار تُو یوآب نِشو بدیم؟“^{۲۳} لیکن عَسائیل نَخاست که پس تاو بُوخوره؛ اوخته اَبنیر نِیزه خُو دَور دَده دَ کوره ازو زَد که نِیزه از پُشت شی بُر شد و او دَ اُمونجی اُفتده جای-د-جای مُرد. و هر کسی که دَ اُونجی رسید، یعنی دَ امزُو جای که عَسائیل اُفتده مُردد، ایسته شد.

^{۲۴} مگم یوآب و اَبیشای دَ دُمبالِ اَبنیر رفت و دَ غیتِ اُفتو شِشتو دَ تِپه اَمّاه که رُوی دَ رُوی جیح دَ راهِ بیابونِ جبعون اُسته رسید. ^{۲۵} اولادِه بِنیامین دَ گِردِ اَبنیر جم شد و اونا یگ دِسته جور شده دَ بِلِه یگ تِپه ایسته شد. ^{۲۶} اوخته اَبنیر چِیغ زده دَ یوآب گُفت: ”آیا شمشیر باید همیشه مو ره کُشتار کنه؟ آیا تُو نَمیدنی که عاقبتِ ازی کار تلخ اُسته؟ پس تا کی دَ نفرای خُو امر نَمونی که از دُمبالِ کدون برارون خُو پس تاو بُوخوره؟“^{۲۷} یوآب دَ جواب شی گُفت: ”دَ

خُدای زنده قَسَم که اگه توره نَمُوگفتی، لشکر
 مو تا صُبح از دُمبال کدون بِرارونِ اِسرائیلی خُو
 دِست نَمیکَشید. ” ۲۸ پس یوآب شیپُور ره دَ
 صَدا اُورد و تمامِ لشکر ایسته شد و اونا مَرَدای
 اِسرائیل ره دِیگه دُمبال نکد و دِیگه درگیرِ جنگ
 نَشُد. ۲۹ اَبنیر و نفرای شی تمامِ امزُو شاو از
 راهِ عَرَبه سَفَر کد و از درِیای اُردُن تیر شد و
 تمامِ صُبح رفته دَ مَحَناییم رسید.

۳۰ وختی یوآب از دُمبال کدون اَبنیر پس
 اَمَد و تمامِ مَرَدُم ره جم کد، از خِدمتگاری
 داوود بَغیر از عَسائیل نَزده نفر گُم بُود.

۳۱ لیکن خِدمتگاری داوود سِه صد و شصت
 نفر بِنیامینی ره که نفرای اَبنیر بُود، زده کُشتند.

۳۲ اونا عَسائیل ره باله کد و بُرده دَ قَبْرِ اَتِه شی
 دَ بَیت-لَحَم دَفن کد. اوخته یوآب و نفرای شی
 تمامِ شاو راه رفت و دَ غَیتِ روز واز شدو دَ
 جِبرون رسید.

۳
۱ جنگ دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ
داوود طُول کشید؛ داوود روز دَ روز قوی
مُوشد، لیکن خانوارِ شائول روز دَ روز ضعیف
شده مورفت.

باچه های داوود

۲ اینی باچه ها بلده داوود دَ جبرون دَ دنیا آمد:
باچه اولباری شی آمنون از آخینوعمِ یزرعیلی،
۳ دوّم شی کیلاب از ابیجایل بیوه نابالِ کرملی،
سیوم شی ابشالوم باچه معکه دُخترِ تلمای پادشاهِ
جشور، ۴ چارم شی ادونیاہ باچه حَگیت، پنجم
شی شَفَطیا باچه اَبیطال ۵ و ششم شی یتَرعام
از عِگله خاتونِ داوود. پگِ امزیا بلده داوود دَ
جبرون دَ دنیا آمد.

ابنیر قد داوود یگجای مُوشه

۶ وختیکه دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود
جنگ بُود، ابنیر خود ره دَ مینکلِ خانوارِ شائول

قوی جور موكد. ^۷ شائول یگ کنیز د نامِ رصفه دشت که دخترِ آیه بود. اوخته ایشبوشت د ابنیر گفت: "چرا قد کنیزِ آته مه خاو کدی؟" ^۸ ابنیر بخاطرِ توره ایشبوشتِ عذر قار شد و گفت: "آیا ما یگ کله سگ بلده یهودا استم؟ تا امروز ما د خانوارِ آته تو شائول، د برارون شی و د دوستای شی وفادار بودیم و توره د دستِ داوود تسلیم نکدیم؛ ولے امروز تو مره بخاطرِ امزی خاتو گناهکار حساب مونی. ^۹ خدا امی ره، بلکه کلوتر ازی ره د حقِ ابنیر انجام بدیه؛ اگه ما امو چیز ره که خداوند د داوود قسم خورده، بلده شی انجام ندیم ^{۱۰} و پادشاهی ره از خانوارِ شائول گرفته تختِ داوود ره د بله اسرائیل و یهودا از دان تا بیشرِ شبع برقرار نکم." ^{۱۱} ایشبوشت نتنست که د جوابِ ابنیر چیز بگیه، چون ازو میترسید.

^{۱۲} اوخته ابنیر از طرفِ خود خو قاصدا ره د پیشِ داوود ریی کده گفت: "ای سرزمی از کی

آسته؟ قد ازمه عهد بسته کو و ما دست خو
 ره قد ازتو یگ مُونم تا تمام اسرائیل ره سون
 ازتو بیرم. " ۱۳ داوود گفت: "خوبه، ما قد تو
 عهد بسته مُونم، لیکن یگ چیز از تو میخایم
 که اینی آسته: وختیکه د دیدون مه مییی میخال
 دختر شائول ره گرفته بیر، د غیر ازو روی مره
 نمینگری. " ۱۴ اوخته داوود قاصدا ره د پیش
 ایشبوشیت باچه شائول ربی کده گفت: "خاتون
 مه میخال ره که د صد پوست ختنه فلسطینیا
 بلده خو نامزاد کدم، د پیش مه ربی کو."
 ۱۵ پس ایشبوشیت نفر ربی کده او ره از شوی
 شی فلطیئیل باچه لایش گرفت. ۱۶ ولے شوی
 شی ام قد ازوقتی رفت و از پشت ازو تا بحوریم
 چخرا کده آمد. اوخته ابنیر د فلطیئیل گفت:
 "تاو خورده پس بوره." و او پس رفت.

۱۷ د عین حال ابنیر قد ریش سفیدای اسرائیل
 گپ زده گفت: "چند مدت موشه که شمو
 میخاهید که داوود د بله شمو پادشاه شنه.

۱۸ پس آلی خاست خُو ره انجام بَدید؛ چُون
 خُداوند دَ باره داوود گُفته، دَ وسیله خِدمتگار
 خُو داوود، قوم خُو اسرائیل ره از دِستِ فِلسطینیا
 و از دِستِ پِگِ دُشمنای شی نِجات میدیم. ”
 ۱۹ امچنان اَبنیر توره خُو ره دَ گوشِ بنیامینیا
 رَسند؛ و بعد ازو اَبنیر دَ حِبرون رفت تا تمام
 چیزای ره که دَ نظرِ مردُمِ اسرائیل و خُصوصاً
 دَ نظرِ پِگِ خانوارِ بنیامین خُوب معلوم شُدُد،
 دَ داوود بُگِیه. ۲۰ پس اَبنیر قد بیست نفر خُو
 دَ پیشِ داوود دَ حِبرون اَمَد و داوود بلده اَبنیر
 و نفرای که قد شی بُود یگِ مهمانی ترتیب
 دَد. ۲۱ اوخته اَبنیر دَ داوود گُفت: ”ما باله شُدِه
 مورُم و تمامِ اسرائیل ره دَ پیشِ بادارِ خُو پادشاه
 جم مُونُم تا اونا قد ازتو عهد بسته کنه و تُو
 دَ بله پِگِ حُکمرانی کنی، امو رقم که دِل تُو
 میخایه. ” پس داوود اَبنیر ره رُخصت کد و او
 بخیر-و-سلامت رفت.

۲۲ دَ امزُو غَیتِ خِدمتگاری داوود و یوآب از
 یگ حمله پس آمد و قد خو غدر وُلجه آورد.
 لیکن ابنیر قد داوود دَ جِرون نبود، چون داوود
 او ره رُخصت کد و او بخیر-و-سلامت رفتند.
 ۲۳ وختی یوآب و تمام لشکری که قد شی بود
 رسید، دَ یوآب گفته شد که، ”ابنیر باچه نیر دَ
 پیش پادشاه آمدد و پادشاه او ره رُخصت کد و او
 بخیر-و-سلامت رفت.“ ۲۴ اوخته یوآب دَ پیش
 پادشاه رفت و گفت: ”چی کدی؟ اونه، ابنیر
 قد پای خو دَ پیش تو آمدد؛ چرا او ره رُخصت
 کدی که بوره؟“ ۲۵ تو میدنی که ابنیر باچه نیر
 آمد تا تو ره بازی بدیه و دَ باره رفت و آمد تو
 معلومات بگیره و از تمام کارای که تو انجام
 میدی باخبر شنه.“

۲۶ اوخته یوآب از حُصورِ داوود بُرو رفت و
 قاصدا ره از پُشتِ ابنیر رَی کد و اونا او ره
 از نُورِ سیره پس آورد؛ لیکن داوود خبر نشد.
 ۲۷ وختیکه ابنیر دَ جِرون پس آمد، یوآب او ره

دَ درگه شار گوشه کد تا قد شی توره خُوصی
 بُگیه؛ اوخته دَ اُونجی بخاطرِ اِنْتِقَامِ خُونِ بَرار
 خو عَسائیلِ قد خَنجرِ دَ کوره شی زد و اُو مُرد.
 ۲۸ پسانترِ وختی داوود ای توره ره شنید، اُو
 گُفت: ”ما و پادشاهی مه دَ حُصُورِ خُداوند دَ
 باره خُونِ اَبنیرِ باچه نیر تا اَبَدِ بے گناه اَسْتی.
 ۲۹ خُونِ اَزو دَ گردونِ یوآب و تمامِ خانوارِ اَتِه
 شی بَشه و دَ خانوارِ یوآب همیشه یگو کس
 بَشه که دَ دانه ریمتو یا مَرَضِ کولی گرفتار بَشه
 یا دَ بِلَه تِیاقِ تکیه کُنه یا قد دَمِ شمشیرِ کُشته
 شُدِه بُفته و یا مُحتاجِ نان بَشه.“ ۳۰ دَ امزی رقم
 یوآب و بَرار شی اَبیشای اَبنیر ره دَ قتل رَسند،
 چراکه اَبنیرِ عَسائیلِ بَرارِ ازوا ره دَ جَبعون دَ
 جنگ کُشتد.

۳۱ اوخته داوود دَ یوآب و تمامِ نفرای که قد
 شی بُود گُفت: ”کالای خُوره چک کنید و پلاس
 پوشیده بلده اَبنیرِ ماتم بَگیرید.“ و داوود پادشاه
 از پُشتِ جنازه رفت. ۳۲ اونا اَبنیر ره دَ حَبرون

دَفَنِ كَدِ وَ پادشاهِ دَ آوازِ بلندِ دَ سرِ قبرِ اَبَنِیرِ
چخرا کد؛ وَ پِگِ مَرْدُمِ امِ دَ چخرا کدو شُد.
۳۳ وَ پادشاهِ بَلَدِه اَبَنِیرِ نوحه خاندِه گُفت:
”آیا اَبَنِیرِ بایدِ رَقْمی مَومَرِدِ که یِگِ
لَوْدَه مَومَرِه؟

۳۴ دِستایِ تُو بَسته نَبُود

وَ پایایِ تُو زولانِه نَشُدَد.

رَقْمِ کَسیِ که دَ پِیشِ رُویِ شَرِیرو
کُشته شُدِه موفتِه،

تُو کُشته شُدِه اُفتَدی.

وَ پِگِ مَرْدُمِ بَسمِ بَلَدِه اَزو چخرا کد. ۳۵ اوختِه
پِگِ مَرْدُمِ اَمَدِ وَ دَ حالیِ که هِنوزِ روزِ بُوَدِ داوودِ
رِه شَلَلِه شُدِ که نانِ بُخورِه، لیکِنِ داوودِ قَسمِ
خورده گُفت: ”خُدا امیِ کارِ رِه، بَلکِه کَلوترِ
ازی رِه دَ حَقِ ازمِه کنِه، اگِه ما نانِ یا یِگو
چیزِ دِیگِه رِه پِیشِ ازِ شِشتونِ اَفَتو دَ دانِ خُو
بِزَنم.“ ۳۶ پِگِ مَرْدُمِ مَتَوَجِه شُدِ وَ ایِ کارِ دَ نَظَرِ
ازوا خُوبِ معلومِ شُد؛ اَمو رَقْمِ که هرِ چیزِ رِه

که پادشاه انجام میدد، دَ نظرِ پگِ مردُمِ خُوبِ معلومِ موشُد. ۳۷ پس پگِ نفرایِ داوود و تمامِ اسرائیلِ دَ امزُو روزِ فامیدِ که پادشاهِ دَ کُشتونِ اَبنیرِ باچهِ نیرِ دِستِ نَدَشته.

۳۸ و پادشاهِ دَ خِدمتگاریِ خُو کُفت: ”آیا شُمو نَمیدنیدِ که یگِ سرکردهِ و یگِ مَرِدِ بزرگِ اِمروزِ دَ اسرائیلِ کُشتهِ شُدِه اُفتَد؟ ۳۹ ما اِمروزِ ضعیفِ اَسْتُم، باو جُودِ که پادشاهِ مَسَحِ شُدِه یُم؛ امیِ نفرایِ، یعنیِ باچهِ هایِ صَرُوبِه ازِ مهِ کدهِ قویِ ترِ اَسْتِه. خُداوندِ شَریرو ره دَ مُطابقِ شَرارتِ شیِ جَزَا بَدیه.“

کُشتهِ شُدونِ ایشبوشِت

۴
۱ وختیِ ایشبوشِتِ باچهِ شائولِ شَنیدِ که اَبنیرِ دَ حِبرونِ کُشتهِ شُدِه، دِست-و-پایِ شیِ سُسْتِ شُد و تمامِ اسرائیلِ دَ وَحشتِ اُفتَد.
۲ باچهِ شائولِ دُو نفرِ دَشتِ که اونا قومندانایِ دِستِه تَعرضیِ بُوْد؛ نامِ یگِ ازوا بَعنه بُوْد و نامِ ۲۰

دیگه شی ریکاب. اونا باچه های رمون بیروتی
از اولاده بنیامین بود، چون بیروت د جم بنیامین
حساب موشد؛^۳ لیکن بیروتیا دوتا کده د جتایم
رفتد و تا امروز د اونجی د عنوان بیگنه زندگی
مونه.

^۴ یوناتان باچه شائول یگ باچه دشت که از
هر دو پای خو شل بود. او پنج ساله بود که خبر
کشته شدن شائول و یوناتان از یزرعیل رسید.
اوخته دایه شی او ره د بغل خو گرفته دوتا کد،
مگم د غیتیکه د عجله دوتا موکد، او از بغل
شی افتد و شل شد؛ نام امزو باچه مفیبوشت
بود.

^۵ یگ روز ریکاب و بعنه باچه های رمون
بیروتی رفته د غیت گرمی روز د خانه
ایشبوشت داخل شد و او د خاو چاشتی بود.
^۶ اونا د بانه ازی که گندم میگیره د منه خانه

داخل شد و قد شمشیر د کوره ایشبوشت زد؛
 بعد ازو ریکاب و برار شی بعنه دوتا کد.^a
 ۷ آرے، وختیکه اونا د خانه داخل شد
 ایشبوشت د اتاقِ خاو خُو د بله چارپایی خاو
 بود؛ اوخته اونا او ره زده کشت و سر شی ره
 از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گرفته
 تمام شاو از راهِ عربه سفر کد^۸ و سر ایشبوشت
 ره د پیش داوود د جبرون آورده د پادشاه گفت:
 ”اینه، سر ایشبوشت باچه شائول دشمن تو که
 قصد گرفتونِ جان تو ره دشت. خداوند امروز
 انتقامِ بادار مو پادشاه ره از شائول و اولاده
 شی گرفت.“

۹ لیکن داوود د جوابِ ریکاب و برار شی بعنه
 باچه های رمون بیروتی گفت: ”قسم د زندگی
 خداوند که جان مَره از هر مُصیبیت-و-بدبختی

^a ۴:۶ د ترجمه یونانی اینی رقم نوشته یه: ”خاتونی که
 دروازه‌وان بود و گندم غلبیل موكد د بله شی خاو آمد
 و او خاو رفت؛ و ریکاب و بعنه دزکی داخل رفت.“

خلاص کده، ^{۱۰} وختی کسی که دَز مه خبر دده
 گُفت، 'اونه، شائول مُرده،' و فکر کد که خبر
 خوش اُورده، ما او ره دِستگیر کدُم و دَ صِقَلگ
 کُشتُم. امی جایزه بُود که بلده خبر شی دَزو دَدُم.
^{۱۱} پس چِیقس کلوتر بَشه جایزه مَرَدای شَریر
 که یگ آدم نیک ره دَ خانِه شی دَ بِلِه جاگِه
 شی کُشته بَشه! و آلی آیا خُونِ ازو ره از شُمو
 بازخاست نَکُنم و شُمو ره از رُوی زمی نابُود
 نَکُنم؟" ^{۱۲} اوخته داوود دَ مَرَدای جوان امر کد
 و اونا اُمو دُو ره کُشت؛ اونا دِست و پای ازوا ره
 مَنطی کد و جَسَدای ازوا ره دَ پَالوی نَوْرِ حِبرون
 اوزو کد. لیکن سر ایشبوشِت ره گِرِفته دَ قَبْرِ
 اَبنیر دَ حِبرون دَفن کد.

داوود پادشاهِ اسرائیل مُوشه

^۱ اوخته تمام طایفه های اسرائیل دَ پیشِ
 داوود دَ حِبرون اَمَد و گُفت: "توخ کُو،
 مو گوشت و استغون تُو اَسْتی. ^۲ دَ گذشته ام

وختیکه شائول د بِلَه مو پادشاه بُود، ای تو
بُودی که لشکرِ اسرائیل ره بُرو مُو بُردی و داخل
میوُردی. امچنان خُداوند دَز تو گُفت، 'تو قوم
مه اسرائیل ره رهبری^a مونی و تو د بِلَه اسرائیل
حُکمران موشی.'"

^۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل د پیش
پادشاه د حبرون آمد و داوود پادشاه د حبرون
د حُضورِ خُداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا
داوود ره مَسَح کد تا د بِلَه اسرائیل پادشاه شُنه.
^۴ داوود سی ساله بُود که پادشاه شُد و چل سال
پادشاهی کد. ^۵ اُو هفت سال و شَش ماه د حبرون
د بِلَه یهُودا پادشاهی کد و سی و سه سال د
اورشَلیم د بِلَه تمامِ اسرائیل و یهُودا پادشاهی
کد.

---

^a ۵:۲ د جای «رهبری» د زبونِ عبرانی «چوپونی» نوشته

۶ دَ امزُو غَیت پادشاه و نفرای شی دَ اورشَلیم
 دَ خِلافِ یبُوسیا که باشنده های امزُو سرزمی
 بُود رفت و اونا دَ داوُود گُفت: ”تُو دَ اینجی
 داخل شُده نَمیتنی! حتی کورا و لَنگا تُو ره پس
 دَور میدیه. ” اونا قد خود خُو مُوگُفت: ” داوُود
 دَ اینجی داخل شُده نَمیتنه. ” ۷ لیکن داوُود
 قلعه صَهیون ره گِرفت که فِعلاً شارِ داوُود گُفته
 مُوشه. ۸ داوُود دَ امزُو روز گُفت: ” هر کسی که
 میخایه یبُوسیا ره بَزنه، باید از جایی که آو دَ مَنه
 قلعه موره دَ بِلَه لَنگا و کورای که داوُود ازوا
 بد مُوبره حَمله کنه. ” امزی خاطر گُفته شُده:
 ” کور و لَنگ دَ خانه^a داخل نَمُوشه. ”
 ۹ دَ امزی رقم داوُود دَ قلعه جای-د-جای شُد
 و او ره «شارِ داوُود» نام کد. داوُود دَ گرد-و-بَر
 شی از دیوالِ قلعه طرفِ داخلِ آبادی کد.

^a ۵:۸ دَ تَرجمه یونانی ”خانه خُدا“ نوشته یه.

۱۰ داوود روز دَ روز بزرگ شده مورفت، چون خداوند، خدای لشکرها قد ازو بود.

۱۱ دَ امزو غیت حیرام پادشاهِ صُور قاصدا ره قد چپوای درختِ سَرو و نجارا و سنگ تراشا دَ پیشِ داوود ریی کد؛ و اونا بلده داوود یگ خانه آباد کد. ۱۲ اوخته داوود فامید که خداوند او ره دَ بله اسرائیل بحیث پادشاه مقرر کده و پادشاهی ازو ره بخاطر قوم خو اسرائیل دَ جایگاه بلند قرار دده. ۱۳ بعد ازی که داوود از حبرون دَ اورشلیم آمد، او دیگه کنیزا و دختر و ره ام خاتو کد و باچه ها و دختر و دیگه ام بلده ازو دَ دنیا آمد. ۱۴ نام های اولادای که بلده ازو دَ اورشلیم دَ دنیا آمد، ازی قرار آسته: شموعا، شوباب، ناتان، سلیمان، ۱۵ ییحار، ایشوع، نِفگ، یافیع، ۱۶ ایشمع، ایداع و ایفیلط.

داوود فلسطینیا ره شکست میدیه

۱۷ وختی فلسطینیا شنید که داوود ره بحیثِ پادشاهِ اسرائیل مَسَح کده، تمامِ فلسطینیا سون باله بلده پالیدونِ داوود آمد. امی که داوود دزی باره شنید، او د قلعه داخل شد. ۱۸ فلسطینیا آمده د درّه رفائیا تیت شد. ۱۹ اوخته داوود از خداوند هدایت طلب کده گفت: "آیا د خلافِ فلسطینیا بورم؟ آیا اونا ره د دستِ ازمه تسلیم مونی؟" خداوند د داوود گفت: "بورو، ما فلسطینیا ره حتماً د دست تو تسلیم مومم." ۲۰ پس داوود د بعل-پراسیم آمد و اونا ره د اوجی شکست دده گفت: "خداوند د بین دشمنای مه د پیش روی مه رخنه کد، رقمی که آوها رخنه مونه." امزی خاطر امو جای ره بعل-پراسیم^a نام کد. ۲۱ فلسطینیا بُت‌های خو

---

^a ۲۰:۵ «بعل-پراسیم» یعنی «صاحبِ رخنه».

ره دَ اُونجی ایله کد و داوود و نفرای شی اونا
ره گِرِفته بُرد.

۲۲ فَلَسْطِیْنِیَا بِسْمِ بَالِهْ اَمْد و دَ دَرَّهْ رِفَایَا تِیت
شُد. ۲۳ اوخته داوود از خُداوند هِدایت طلب کد
و خُداوند گُفت: ”باله نَرُو، بَلِکِه دَوْره کده دَ
پُشتِ سِرِ ازوا بورُو و دَ پِیشِ دِرِختونِ تُوْت دَ بِلَه
ازوا حَمَله کُو. ۲۴ و خَتِیکِه آوازِ قَدَمِ ها ره از بِلَه
دِرِختونِ تُوْت شِنِیدی، اوخته عَجَلَه کُو، چرَاکه
دَ امزُو غَیت خُداوند پِیشلونِ تُو حَرکت مُونه تا
لشکرِ فَلَسْطِیْنِیَا ره بَزَنه. ” ۲۵ پس داوود اَمُو
رقم کد که خُداوند دَزُو اَمْر کُدُد و اُو فَلَسْطِیْنِیَا
ره از جِبعه تا جازر شِکست دَد.

پس اُوردونِ صَنْدُوقِ عَهْد

۱ داوود بسمِ تمامِ مَرْدایِ جِیرگه تُو
۲ اسرائیل ره که سی هزار نفر بُود جَم کد.
۳ اوخته داوود و پِگِ نفرای که قد شی قَتی بُود

باله شده سُون بَعَلِے-یهُودا^a رَبِی شُد تا صندوقِ
 خُدا ره ازونجی بیره، صندوقی ره که دَ «نام»
 یاد موشُد، یعنی دَ نامِ خُداوندِ لشکرها که دَ بِلِه
 صندوقِ دَ مینکلِ کِرُوبیا حُضُور دَشت. ^۳ اونا
 صندوقِ خُدا ره دَ بِلِه یگِ کراچی نو ایشِت و
 او ره از خانِه اَبیناداب که دَ بِلِه تپِه بُود گِرِفْتِه
 اُورد. عَزّا و اَخیو باچه های اَبیناداب کراچی
 نو ره هَی مُوکد. ^۴ وختیکه اونا کراچی ره قد
 صندوقِ خُدا از خانِه اَبیناداب از تپِه میُورد،
 اَخیو پیشِ رُوی صندوقِ مورفت. ^۵ دَمزُ و غَیت
 داوُود و پگِ خانوارِ اسرائیل دَ حُضُورِ خُداوند قد
 تمامِ قُوتِ خُوبازی کده قد آلاتِ مُوسیقی سُرُود
 میخانَد، یعنی قد بَرِبَط ها، چنگ ها، دیره ها،
 ڈول ها و سَنج ها.

^۶ وختی اونا دَ خرماجوی ناکون رسید، عَزّا
 دِستِ خُورِه سُونِ صندوقِ خُدا دِراز کد و او ره

^a ۶:۲ «بَعَلِے-یهُودا» نامِ دِیگِه «قَرِبَت-یعاریم» آستِه.

محکم گرفت، چُون پای گاوو لخشید. ^۷ اوخته
 آتِشِ غَضَبِ خُداوند دَ بِلِه عَزَا داغ شُد و خُدا
 او ره بخاطرِ خطای شی دَ اُمونجی زد و او
 دَ اُمونجی دَ پیشِ صندوقِ خُدا مُرد. ^۸ داوود
 سخت غَمگی شُد، چراکه خُداوند دَ بِلِه عَزَا
 حَمَله کُدد؛ پس اُمو جای ره فارص-عَزَا^a نام کد
 که تا امروز دَمزی نام یاد موشه. ^۹ دَ امزو روز
 داوود از خُداوند ترسید و گُفت: ”چطور صندوقِ
 خُداوند دَ پیشِ ازمه بیّه؟“ ^{۱۰} پس داوود نخواست
 که صندوقِ خُداوند ره دَ پیشِ خُو دَ شارِ داوود
 بُره؛ بلکه داوود او ره دَ خانه عوبید-ادوم جتی
 بُرد. ^{۱۱} صندوقِ خُداوند دَ خانه عوبید-ادوم جتی
 مُدتِ سیه ماه مند و خُداوند عوبید-ادوم و تمام
 خانوار شی ره برکت دد.

^{۱۲} اوخته دَ داوود پادشاه گُفته شُد
 که، ”خُداوند خانوارِ عوبید-ادوم و تمام

^a ۶:۸ «فارص-عَزَا» یعنی «حَمَله دَ بِلِه عَزَا.»

مال-و-دارایی شی ره بخاطرِ صندوقِ خدا
 برکت دده. " پس داوود رفت و صندوقِ خدا
 ره از خانه عوبید-ادوم قد خوشحالی د شار
 داوود آورد. ۱۳ کسای که صندوقِ خداوند ره
 موبرد وختی شش قدم رفت، داوود یگ نرگاو
 و یگ گوسله چاغی ره قربانی کد. ۱۴ داوود
 د حالیکه یگ ایفودِ کتانی ره د گرد خو پیچ
 کدد، قد تمام قدرت خو د حضورِ خداوند بازی
 موکد. ۱۵ د امزی رقم داوود و تمام خانوار
 اسرائیل صندوقِ خداوند ره قد چیغ-و-شور
 خوشحالی و آواز شیپور باله آورد. ۱۶ امی که
 صندوقِ خداوند د شارِ داوود داخل شد، میخال
 دخترِ شائول از کلکینِ خانه توخ کده دید که
 داوود پادشاه د حضورِ خداوند خیزک-و-قرتک
 زده بازی مونه. پس او داوود ره د دل خو
 تحقیر-و-توهین کد.

۱۷ اونا صندوقِ خداوند ره داخل آورده د جای
 شی د منه خیمه که داوود بلده شی ایسته

کدُ اِشْت؛ و داوود قُرْبانی های سوختنی و قُرْبانی های سلامتی دَ حُضُورِ خُداوند تقدیم کد. ۱۸ وختیکه داوود از تقدیم کدون قُرْبانی های سوختنی و قُرْبانی های سلامتی خلاص شد، او مُردُم ره دَ نامِ خُداوندِ لَشکرها بَرکت دَد ۱۹ و دَ پگِ مُردُم، یعنی دَ تمامِ جمعیتِ اِسْرائیل، ام دَ مَرِدا و ام دَ خاتونو دَ هر کُدم شی یگ دانه نان، یگ تُوته گوشت^a و یگ دانه کیکِ کِشْمِشی دَد. بعد ازو تمامِ مُردُم هر کُدم شی طرفِ خانه خُو رفت.

۲۰ اوخته داوود دَ خانه خُو رفت تا خانوار خُو ره بَرکت بدیه، لیکن میخال دُخترِ شائول دَ دَمِ راهِ شی اَمده دَ طعنه گُفت: ”پادشاهِ اِسْرائیل امروز چِیقس خود ره با حُرمت کد وختیکه خود ره دَ پیشِ چیمای کنیزای خِدْمتگاری خُو لُچ

^a ۱۹:۶ یا یگ دانه کیکِ خرمایی.

کد، امو رقمِ که یگ نفر ایله‌یی خود ره لُچ کده
بے آبرو مونه.

۲۱ داوود د میخال گفت: ”ای کار مه د حُضورِ
خداوندی بود که مره د جای آته تُو و پگِ خانوار
شی اِنْتِخاب کد تا مره د بِلِه قومِ خداوند، یعنی
اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما د
حُضورِ خداوند بازی کدم. ۲۲ ما ازی کده ام
کلوتر خود ره حقیر مونم و د نظرِ خود خو پست
موشم، لیکن د باره کنیزای که توره گفتی، د
پیش ازوا احترام پیدا مونم.“ ۲۳ و میخال دُخترِ
شائول تا روزِ مُردون خو صاحبِ اولاد نشد.

وعدِه خدا د داوود

۱ وختی پادشاه د خانه خو جای-د-جای
شد و خداوند او ره از شرِ پگِ دشمنای
گرد-و-بر شی آرامی دد، ۲ پادشاه د ناتان نبی
گفت: ”توخ کو، ما د خانه که از چپو سرو
آباد شده زندگی مونم، د حالیکه صندوقِ خدا د

مِنَه پرده های خیمه قرار دَره. ”^۳ ناتان د پادشاه
 گُفت: ”بورو، هر چیزی که دِ دل تُو آسته انجام
 بدی، چُون خُداوند قد تُو آسته.“
^۴ مگم د امزو شاو کلامِ خُداوند د ناتان آمده
 گُفت:

”^۵ بورو و د خِدمتگار مه داوود بگی
 که خُداوند اینی رقم مُوگیه، تُو کسی
 نیستی که بلده مه خانه آباد کنی تا ما
 دز شی جای-د-جای شُنم. ^۶ ما از روزی
 که بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُردُم تا
 امروز د یگ خانه جای-د-جای نَشُدیم،
 بلکه د یگ خیمه که جایگاه مه بُود د
 حَرکت بُودیم. ^۷ ما د هر جای قد پگ
 بنی اسرائیل د حَرکت بُودیم، آیا هرگز
 ما یگ کلمه دزی باره د یکی از رهبرای
 اسرائیل گُفتیم؟ آیا د کسای که اونا ره
 بلده چوپونی قوم خُو اسرائیل مُقرر کدُم،

گفتم که، ”چرا بلده مه یگ خانه از چپو
سرو آباد نمونید؟“

^۸ پس آلی د خدمتگار مه داوود بگی
که خداوند لشکرها اینی رقم موگیه، ما
تو ره از علفچر از پشتِ رمه گرفتیم تا
د بِلِه قوم مه اسرائیل حکمران شنی.
^۹ د هر جای که مورفتی ما قد تو بودم و
پگ دشمنای تو ره از پیش روی تو نابود
موکدم؛ و آلی ما نام تو ره بزرگ مونم،
رقم نام بزرگای روی زمی. ^{۱۰} ما بلده
قوم خو اسرائیل یگ جای تعیین مونم
و اونا ره د اونجی جای-د-جای مونم
تا اونا د جای خودون خو زندگی کنه و
دیگه ترس-و-لرز ندشته بشه؛ و مردمای
شریر-و-بدکار دیگه اونا ره آزار-و-اذیت
نکنه مثلِ که سابق موکد، ^{۱۱} یعنی د
دورونی که قاضیها ره د بِلِه قوم خو

إِسْرَائِيلَ تَعْيِينَ مُوَكَّدُم. أَرَى، مَا تُوْرَه
 از شَرِ پَگِ دُشْمَنای تُوْ آرام مُونُم. '

امِچْنان دَزُو بُگِی که خُداوند دَز تُوْ
 خَبر دَدَه مُوگِیَه، 'خُداوند خَانه تُوْ رَه آباَد
 مُونَه. ۱۲ وختیکه روز تُوْ پُورَه شُنه و
 قَد بابَه کَلونای خُو تَی خَاک خَاو کَنی،
 اوختَه ما اَوْلادِه تُوْ رَه که از پُشتِ کَمَر
 تُوْ دَ وِجُوْد مِییَه، بَعْد از تُوْ دَ جَای
 تُوْ ایسْتَلجی مُونُم و پادشاهی شی رَه
 بَرقرار مُوکنُم. ۱۳ اوْنَمو بَلدِه نام مَه یِگ
 خَانه آباَد مُونَه و ما تَخْتِ پادشاهی ازُو
 رَه تا اَبَد بَرقرار نِگاه مُونُم. ۱۴ ما آتِه
 ازُو مُوشُم و اُو باچِه مَه مُوشَه؛ لیکِن
 اگَه خَطا کَنه، ما اُو رَه قَد تِیاقِ اِنسان
 ها، قَد ضَرِبَه های تِیاقِ بَنی آدَم اَدَب
 مِیدِیم. ۱۵ مِگَم مُحَبَّت-و-رَحْمَت مَه ازُو
 دُور نَمُوشَه، رَقْمِیکه از شائول دُور کَدَم،
 از کَسی که اُو رَه از پِیشِ رُوی تُوْ بالَه

کدم. ۱۶ خانہ تُو و پادشاهی تُو تا اَبَد دَ
حُضُور مه پایدار مومنه و تَخْت تُو تا اَبَد
برقرار موبشه.

۱۷ پس ناتان مُطابِقِ تمامِ امزی توره ها و پگِ
امزی رویا قد داوود توره گفت.

دُعای داوود

۱۸ اوخته داوود پادشاه رفته دَ حُضُورِ خُداوند
شِشت و گفت: ”آی خُداوند-خُدا، ما کی اَسْتُم
و خانوار مه چی اَسْتِه که تُو مَرِه تا ای مقام
رَسندے؟ ۱۹ ای ام دَ نظر تُو کَم اَمَد، آی
خُداوند-خُدا، چُون تُو دَ بارِه خانوارِ خِدْمَتگار
خُو که دَ زمانای دُور مییه ام توره گفتی. آی
خُداوند-خُدا، آیا قد پگِ اِنسان ها امی رقم
رفتار مونی؟ ۲۰ علاوه ازی داوود دیگه چی
میتنه دَز تُو بگیه، چُون تُو خِدْمَتگار خُو ره
مینخشی، آی خُداوند-خُدا. ۲۱ بخاطرِ وعِدِه خُو
و مُطابِقِ مَیلِ خُو تُو پگِ امزی کارای بزرگ ره

انجام ددی تا خدمتگار خو ره از مقصد خو
 باخبر کنی. ^{۲۲} امزی خاطر تو بزرگ آستی، ای
 خداوند-خدا، چون امو رقم که مو قد گوشای خو
 شنیدی، هیچ کس رقم از تو آلی نییه و غیر از تو
 دیگه خدا وجود ندره. ^{۲۳} رقم قوم تو اسرائیل،
 د روی زمی کدم ملت آسته که خدا رفته اونا
 ره آزاد کده بشه و اونا ره بلده خو قوم جور
 کده بشه؟ تو نام خو ره مشهور کدی و کارای
 بزرگ و باهیبت بلده قوم خو انجام ددی و ختیکه
 ملت ها و خدایون ازوا ره از پیش روی قوم خو
 هی کدی. ^{a ۲۴} و تو قوم خو اسرائیل ره بلده خو
 آباد-و-استوار کدی تا اونا بلده همیشه قوم تو
 بشه و تو، ای خداوند، خدای ازوا بشی.

^{۲۵} و آلی ای خداوند-خدا، وعده ره که د باره
 خدمتگار خو و خانوار شی کدی تا ابد برقرار

^{a ۲۳}: ۷ «هی کدی» از ترجمه یونانی آسته، و له د زبون

عبرانی «سرزمین خو» نوشته یه.

نگاه کُو و چیزی ره که گُفتی، مُطابقِ ازو عمل
 کُو. ^{۲۶} بیل که نام تُو تا اَبَد بزرگ بُمَنه و گُفته
 شُنه، 'خُداوندِ لشکرها خُدایِ اسرائیل آسته؛'
 و خانوارِ خِدمتگار تُو داوود دَ حُضور تُو برقرار
 بُمَنه. ^{۲۷} چُون تُو، ای خُداوندِ لشکرها خُدایِ
 اسرائیل، ای ره دَ خِدمتگار خُو بَرَمَلا کده گُفتی،
 'ما خانِه تُو ره آباد مُونم.' امزی خاطر خِدمتگار
 تُو جُرأت کد که امی دُعا ره دَ حُضور تُو بیره.
^{۲۸} و آلی ای خُداوند-خُدا، تنها تُو خُدا آستی و
 تورای تُو حقیقت آسته و تُو امی چیزای خُوب ره
 دَ خِدمتگار خُو وعده کدی. ^{۲۹} پس آلی مِهربانی
 کده خانوارِ خِدمتگار خُو ره بَرکتِ بَدی تا دَ
 حُضور تُو بلده همیشه باقی بُمَنه، چُون خود تُو
 ای خُداوند-خُدا ای ره گُفته؛ و قد بَرکتِ ازتُو
 خانوارِ خِدمتگار تُو تا اَبَد بَرکت یافته موشه.

پیروزی داوود

۱ بعد از چند وخت داوود فَلَسطینیا ره زده سرکوب کد و میتگ-امّاه ره از دِسْتِ فَلَسطینیا گِرِفت. ۲ او موآبیا ره ام شکست دَد. او اونا ره دَ رُوی زمی خاَوَلجی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سه اندازه ریسپو دُو اندازه شی ره کُشت و اندازه سِوم ره زنده ایشْت. پس موآبیا خِدْمتگاری داوود شُد و دَزُو جَزیه مِیْدَد. ۳ داوود هَدَد-عِزِر باچه رِحوب، پادشاه صوبه ره وختیکه مورفت تا قُدْرَت خُو ره دَ بَغْلِ دربای فَرَات بسم دَ دِسْت بیره، زَد. ۴ و داوود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکر پیده ازو ره اسیر گِرِفت و سِنِگِیر پایای تمام اَسپای گاڈی های جنگی ره مُنْثی کد،^a لیکن

---

^a ۸:۴ سِنِگِیر پایای اَسپ ها مُنْثی کد تا اونا دَویده نَتته بلکه تنها راه گشته بَتنه.

بلده صد گاڈی جنگی امزو اسپ ها نگاه كد.
 ۵ وختی مردم ارام از دمشق آمد كه د هدد-عزر
 پادشاه صوبه كومك كنه، داوود بيست و دو
 هزار نفر ازوا ره ام كشت. ۶ داوود د منطقه
 مردم ارام د دمشق پيره دارخانه ها قرار دد و
 اراميا خدمتگار داوود شد و دزو جزيه ميدهد.
 د امزي رقم خداوند د داوود د هر جاي كه
 مورفت پيروزي ميدهد. ۷ داوود سپرهای طلايي
 ره كه د پيش خدمتگاراى هدد-عزر بود گرفت
 و د اورشليم آورد. ۸ امچنان از باته و بيروتاي
 كه شاراي هدد-عزر بود، داوود پادشاه برونز
 بے اندازه كلو د دست آورد.

۹ وختی توعی پادشاه حمات شنيد كه داوود
 تمام لشكر هدد-عزر ره شكست دده، ۱۰ او باچه
 خو يورام ره د پيش داوود پادشاه ربي كد
 تا احوال سلامتتي ازو ره پُرسان كنه؛ و ازي
 كه داوود قد هدد-عزر جنگ كده و او ره
 شكست دده، بلده شي تبريك بگيه، چون

هَدَد-عِزْرِ قَد توعی جنگ دَشت. یورام بَلَدِه
ازو چیزای نُقرهیی، طِلائی و برونزی اُورُدُد.
۱۱ داوود پادشاه امی چیزا ره ام دَ خداوند وَقَف
کد، اُمورقم که نُقره و طِلا ره از پگِ مِلَّتِ های
شِکست خورده وَقَف کُد، ۱۲ یعنی از ارام،^a
موآب، عمونیا، فَلَسطینیا، عمالیقیا و وُلجِه
هَدَد-عِزْرِ باچِه رِحوب، پادشاهِ صوبه.

۱۳ داوود دَ غَیتِ پس اَمَدو هژده هزار نفرِ
اِدومیا^b ره دَ دَرّه نَمکِ زَد و دَمزی رقم بَلَدِه خُو
نامِ کُتِه گَمایی کد. ۱۴ اُو دَ اِدوم پیره دارخانه
ها قرار دَد، یعنی دَ تمامِ اِدوم؛ و پگِ اِدومیا
خِدمتگارِ داوود شُد. دَ امزی رقم خُداوند دَ داوود
دَ هر جای که مورفت پیروزی مِیدَد.

---

^a ۸:۱۲ دَ جای «ارام» دَ تَرْجُمِه یونانی و دَ بعضی تَرْجُمِه
های دِیگِه «اِدوم» نوشته یِه. ^b ۸:۱۳ دَ جای «اِدومیا»
دَ اَکثَرِ نُسَخِه های عِبرانی «ارامیا» نوشته یِه و لِه دَ کِتَابِ
۱ تَواریخِ فَصْلِ ۱۸ آیه ۱۲ «اِدومیا» نوشته یِه.

۱۵ داوود دَ بِلَه تمامِ اسرائیل پادشاهی مُوكد و
 عدالت و انصاف ره دَ مینکلِ پگِ قوم خُو دَ جای
 میورد. ۱۶ یوآب باچه صَرُویه قومندانِ لشکر
 بُود و یهوشافاط باچه اخیلُود کاتب؛ ۱۷ صادق
 باچه اخیطُوب و اخیملک باچه آبیاتار پیشوایو
 بُود و سِرایا مُنشی؛ ۱۸ بنیاه باچه یهویداع
 قومندانِ کریتیا و فلتیا^a بُود و باچه های داوود
 مقامِ پیشوایی دَشت.

مهربانی داوود دَ بِلَه مِفیبوشت

۹ یگ روز داوود پُرسید: ”آیا از خانوارِ
 شائول هنوز کُدم کس باقی منده تا بخاطرِ
 یوناتان دَ حقِ ازو مهربانی کنم؟“ ۲ دَ امزو
 غیت یگ خدمتگارِ خانوارِ شائول دَ نامِ صیبا دَ
 اُونجی بُود و اونا او ره کوی کده دَ پیشِ داوود
 اُورد و پادشاه ازو پُرسان کده گُفت: ”آیا تو

^a ۱۸:۸ کریتیا و فلتیا مُحافظینِ داوود پادشاه بُود.

صِيبَا اَسْتِي؟ ” صِيبَا كُفْت: ” خِدْمَتِگار تُو حَاضِرِ اَسْتِه. ”^۳ پادشاه كُفْت: ” آيا از خانوارِ شائول هنوز كُدم كس باقى مَندِه تا بخاطرِ خُدا دَ حق شى مِهْرَبانى كُنم؟ ” صِيبَا دَ پادشاه كُفْت: ” يِگ باچِه يوناتان هنوز باقى يِه كه از پايای خُو شَل اَسْتِه. ”^۴ پادشاه از شى پُرسان كد: ” اُو دَ كُجا يِه؟ ” صِيبَا دَ پادشاه كُفْت: ” فِعْلاً اُو دَ خانِه ماکير باچِه عَمِيئيل دَ لو-دبار اَسْتِه. ”^۵ اوخته داوود پادشاه نفر رِيبى كد و اونا اُو ره از خانِه ماکير باچِه عَمِيئيل از لو-دبار گِرِفْتِه اُورِد.

^۶ وختى مِفِيبوشِت باچِه يوناتان دَ پيشِ داوود اَمَد، خود ره قد رُوى خُو اَندخته اِحْتِرام كد. داوود كُفْت: ” تُو مِفِيبوشِت اَسْتِي؟ ” اُو كُفْت: ” خِدْمَتِگار تُو حَاضِرِ اَسْتِه. ”^۷ داوود دَز شى كُفْت: ” نَتْرَس؛ ما بخاطرِ آتِه تُو يوناتان حتماً دَ حق تُو مِهْرَبانى مُونم و تمام زَمِينِ بابِه^a تُو شائول

^a ۹:۷ بابِه يعنى باكل.

ره دَز تُو پَس مِیدِیم و تُو همیشه دَ سِرِ دِستِرخونِ
 ازمه نان مُوخوری. ^۸ مِفیبوشِتِ اِحترام کد و
 گُفت: " ما خِدِمتگار تُو چی اَسْتُم که تُو دَ حَقِ
 ازمه وَری سَگِ مُرده مِهْرَبانی مُونی؟ "
^۹ اوخته پادشاه صِیبا خِدِمتگارِ شائول ره کُوی
 کده گُفت: " هر چیزی که دَ شائول و خانوار
 شی تعلق دَشت، ما دَ نوسِه بادار تُو دَدُم.
^{۱۰} پس تُو، باچه های تُو و خِدِمتگرای تُو زمی
 ره بلده ازو کِشت کنید و حاصلِ شی ره بیرید تا
 نوسِه بادار تُو بلده خوردو خوراک دَشته بَشه،
 لیکن مِفیبوشِتِ نوسِه بادار تُو همیشه دَ سِرِ
 دِستِرخونِ ازمه نان مُوخوره. " صِیبا پوزده باچه
 و پیست خِدِمتگار دَشت. ^{۱۱} صِیبا دَ پادشاه
 گُفت: " رقمی که تمامِ چیزا ره بادار مه پادشاه
 دَ خِدِمتگار خُو اَمْر کده، اَمُو رقمِ خِدِمتگار
 تُو اونا ره انجام مِیدیه. " پس مِفیبوشِتِ دَ سِرِ
 دِستِرخونِ داوود رقمِ یکی از باچه های پادشاه
 نان مُوخورد. ^{۱۲} مِفیبوشِتِ یگِ باچه جوان دَ

نامِ مِیْکَا دَشْت. پَس تَمَامِ کَسَایِ کِه دَ خَانِه
 صِیْبَا زِنْدَگِیِ مُوْکَدِ خِدْمَتْگَارَایِ مِفِیْبُوشِتِ شُد.
 ۱۳ مِفِیْبُوشِتِ دَ اَوْرُشَلِیْمِ جَای-دَ-جَایِ شُد، چِرَاکِه
 هَمِیْشِه دَ سِرِ دِستَرخُونِ پَادِشَاهِ نَانِ مُوْخُورْد. اُو
 از هَر دُو پَایِ خُو شَل بُوْد.

پِیْرُوزِیِ دَاوُودِ دَ بِلِهِ عَمُونِیَا

۱ بعد از یگ مُدَتِ زَمَانِ پَادِشَاهِ
 عَمُونِیَا فَوْتِ کَدِ وِ بَاچِهِ شِیِ حَانُونِ
 جَانِشِیْنِ اَزُو شُد. ۲ دَاوُودِ کُفْت: "مَا مِیْخَایْمِ
 کِه قَدِ حَانُونِ بَاچِهِ نَاحَاشِ دَ نِیْتِ نِیْکِ رِفْتَارِ
 کُنْم، اَمُو رِقْمِ کِه آتِهِ شِیِ قَدِ اَزْمِهِ دَ نِیْتِ نِیْکِ
 رِفْتَارِ کَد." اَوخْتِهِ دَاوُودِ اَزِ دِستِ خِدْمَتْگَارَایِ
 خُو پِیْغَامِ رِیِیِ کَدِ تَا اُو رِهِ بَخَاطِرِ آتِهِ شِیِ تَسَلِیْتِ
 بُوْگِیِه. وَخْتِیْکِه خِدْمَتْگَارَایِ دَاوُودِ دَ سِرْزَمِیْنِ
 عَمُونِیَا اَمَد، ۳ حُکْمَرَانَایِ عَمُونِیَا دَ بَادَارِ خُو
 حَانُونِ کُفْت: "آیَا فِکْرِ مُونِیِ کِه دَاوُودِ بَخَاطِرِ
 اِحْتِرَامِ آتِهِ تُو ایِ قَاصِدَا رِهِ قَدِ پِیْغَامِ تَسَلِیْتِ دَ

پیش تو ریی کده؟ نه، داوود خدمتگاری خو
 ره بخاطرِ معلوماتِ جَم کدو و جاسوسی کدو
 دَ باره شارِ ریی کده تا شارِ ره سرنگون کنه. ”
 ۴ پس حانونِ خدمتگاری داوود ره گرفته نیم
 ریشِ ازوا ره کل کد و کالاهای ازوا ره از کمر
 تا پشتِ ران چک کده اونا ره سون راهِ شی ریی
 کد. ۵ وختی دَ داوود خبر دده شد، اُو دَمِ راهِ
 ازوا نفر ریی کد، چون اونا غدر احساسِ شرم
 موکد. پادشاه دزوا گفت: ”دَ اریحا بُمَید تا
 ریش های شمو برسه، بعد ازو پس بیید. ”
 ۶ وختی عمونیا دید که داوود ازوا بدبر شده،
 اونا از ارامیای بیت-رحوب و ارامیای صوبه
 بیست هزار عسکر پیده و از پادشاهِ معکه یگ
 هزار نفر و از مردای طوب دوازده هزار نفر ره
 اجیر کد. ۷ غیتیکه داوود دزی باره شنید، اُو
 یوآب ره قد تمام لشکرِ مردای جنگی ریی کد.
 ۸ عمونیا ام بر شده آمد و دَ دانِ درگه شار بلده
 جنگ آمادگی گرفت، لیکن ارامیای صوبه و

رَحوب و مَرْدای طوب و مَعکَه دَ اطرافِ شار
علیده آماده شد.

۹ وختی یوآب دید که جنگ دَ خِلاف شی از
دُو رُخ دَر میگیره، یعنی ام از پیشِ رُوی و ام
از پُشتِ سر، او چند نفر از مَرْدای جرگه تُوئی
اسرائیل ره اِنْتِخاب کد و اونا ره دَ بَرابِر ارامیا
قرار دَد؛ ۱۰ و باقی نفر اونا ره دَ دِستِ بَرار خُو
اَبیشای تسلیم کد و اونا دَ بَرابِر عمونیا آمادگی
گرفت. ۱۱ یوآب گُفت: ”اگه ارامیا دَ بِلَه مه
زور شد، تُو دَ کومکِ ازمه بیه و اگه عمونیا
دَ بِلَه ازتُو زور شد، ما دَ کومکِ ازتُو مییم.
۱۲ قوی بشید و ببید که بخاطرِ قومِ خُو و بخاطرِ
شارای خُدای خُو مَرْدانه جنگ کنی. ازو او سو
خداوند هر چیزی که دَ نظر شی خُوب معلوم
مُوشه اُمور ره انجام بَدیه.“

۱۳ پس یوآب و نفرای که قد شی قتی بود پیش
رفت تا قد ارامیا جنگ کنه؛ ولے اونا از پیش
ازو دُوتا کد. ۱۴ وختی عمونیا دید که ارامیا

دُوتا کد، اونا ام از پیشِ آبیشای دُوتا کده دَ مَنه
شار رفت. اوخته یوآب از جنگِ عمونیا پس تاو
خورد و دَ اورشَلیم آمد.

۱۵ وختی ارامیا دید که اونا از پیشِ لشکرِ
اسرائیل شکست خورده، اونا بسم جم شده
یگجای شد. ۱۶ هَدَد-عِزِر ریبی کد و ارامیای
ره که دَ اُو طرفِ دریای فَرَات بُود اُورد؛ اونا
دَ حیلَام آمد و شوَبک قومندانِ لشکرِ هَدَد-عِزِر
پیشلونِ ازوا میَمَد. ۱۷ وختی دَ داوود خبر رسید،
اُو پگِ لشکرِ اسرائیل ره جم کد و از دریای
اُردُن تیر شده دَ حیلَام آمد. اوخته ارامیا خود ره
دَ خِلَافِ داوود آماده کد و قد شی جنگ کد.
۱۸ لیکن ارامیا از پیشِ لشکرِ اسرائیل بسم دُوتا
کد و داوود هفت صد سوارِ گاڈی های جنگی و
چل هزار عسکرِ پیده^a ارامیا ره کُشت؛ و شوَبک

---

^a ۱۸:۱۰ «عسکرِ پیده» از بعضی ترجمه های یونانی

آسته، و لے دَ زبونِ عبرانی «آسپ سوار» نوشته یه.

قومندان لشکر ازوا ره ام زد که دَ امونجی مُرد.
 ۱۹ وختی تمام پادشایونی که خدمتگارِ هدد-عزیر
 بُود دید که از پیشِ لشکرِ اسرائیل شکست
 خورده، اونا قد اسرائیل صلح کد و تابع ازوا
 شد. بعد ازو ارامیا از ترسِ اسرائیل دیگه دَ
 عمونیا کومک نکد.

داوود و بتشبع

۱ دَ بهارِ سال، دَ وختیکه پادشایو
 دَ جنگِ موره، داوود یوآب ره قد
 خدمتگاری خو و تمامِ لشکرِ اسرائیل دَ جنگِ
 ربی کد؛ اونا عمونیا ره از بین بُرد و شارِ ربّه
 ره محاصره کد. لیکن داوود دَ اورشلیم مند.
 ۲ یگ روز دَمِ دیگر داوود از جاگه خو باله
 شده دَ بله بامِ قصرِ پادشاهی رفت و دَ حالیکه
 قدم میزد از بله بامِ یگ خاتو ره دید که جان خو
 ره موششت؛ امو خاتو غدر نوربند بُود. ۳ اوخته
 داوود نفر ربی کد تا دَ باره امزو خاتو پُرس-و-پال

کنه و او خبر آورده گفت: ” او بتشبع دخترِ
 ایلعام، خاتونِ اوریای حتی آسته. ”^۴ پس داوود
 قاصدا ره ریی کد که او ره گرفته بیره و او د
 پیش داوود آمد و داوود قد ازو خاو شد. -- د
 امزو غیت او خود ره از ناپاکی عادتِ ماهوار
 خو پاک کدد. -- بعد ازو او پس د خانه خو
 رفت. ^۵ امو خاتو شکامتو شد و د داوود پیغام
 ریی کده گفت: ” ما حامله آستم. ”

^۶ پس داوود د یوآب پیغام ریی کده گفت:
 اوریای ” حتی ره د پیش ازمه ریی کو. ” و یوآب
 اوریا ره د پیش داوود ریی کد. ^۷ وختی اوریا د
 پیش ازو آمد، داوود احوالِ یوآب و احوالِ لشکر
 و وضعیتِ جنگ ره ازو پرسان کد. ^۸ بعد ازو
 داوود د اوریا گفت: ” د خانه خو بورو و دم پایای
 خو ره راست کو. ” پس اوریا از قصرِ پادشاه بر
 شده رفت و از پشتِ ازو از طرفِ پادشاه یگ
 تحفه ریی شد. ^۹ لیکن اوریا د پیش درگه قصرِ

پادشاه قد دیگه خدمتگاری بادار خُو خاو کد و
دَ خانه خُو نرفت .

۱۰ وختی دَ داوود گفته شد که اُوریا دَ خانه
خُو نرفته، داوود دَ اُوریا گفت: ”آیا تُو نو از
مُسافِرَت نَمدی؟ پس چرا خانه خُو نرفتی؟“
۱۱ اُوریا دَ داوود گفت: ”صندوقِ خُداوند و
لشکرِ اسرائیل و یهُودا دَ خیمه ها آسته و بادار
مه یوآب قد خدمتگاری بادار مه دَ صحرا دَ
خیمه گاه؛ آیا ما دَ خانه خُو بورم و خورده و وُچی
کده قد خاتون خُو خاو کنم؟ دَ زندگی تُو و دَ سر
تُو قسم که ما ای کار ره نَمونم!“ ۱۲ پس داوود
دَ اُوریا گفت: ”امروز ام دَ امینجی بَشی؛ صَباح
تُو ره ریی مَونم.“ و اُوریا امو روز تا صُبح روزِ
دیگه شی ام دَ اورشَلیم شِشت . ۱۳ اوخته داوود
اُو ره کوی کد که دَ حُضور شی بُخوره و وُچی
کنه و اُو ره نشه کد، ولے دَ غَیتِ شام اُو بُر
شُدِه رفت و دَ جاگه خُو قد خدمتگاری بادار
خُو خاو کد و دَ خانه خُو نرفت .

۱۴ دَ وَخْتِ صُبْحِ دَاوُودِ بَلَدِهِ يُوَابِ يِگِ خَطِ
 نُوِشْتِه كَدِ وَ اَز دِسْتِ اُورِيَا دَز شِي رِيِي كَدِ.
 ۱۵ دَ خَطِ اِيْنِي رَقْمِ نُوِشْتِه كَدُد: ”اُورِيَا رِه دَ
 خَطِ اَوَّلِ سَخْتِ تَرِيْنِ جَنْگِ قَرَارِ بَدِي وَ اَز پَالُوِي
 شِي عَقَبِ نِشِيْنِي كُو تَا اُو زَدِه شُنِه وَ بُمُرِه.“
 ۱۶ دَ حَالِيَكِه شَارِ دَ مَحَاصِرِه يُوَابِ بُوْد، اُو اُورِيَا
 رِه دَ جَايِي قَرَارِ دَدِ كِه مِيْدَنِسْتِ قُوِي تَرِيْنِ مَرْدَايِ
 جَنْگِي دُشْمُو دَ اُونَجِي اَسْتِه. ۱۷ وَخْتِي مَرْدَايِ
 شَارِ بُرُو اَمْدِه قَدِ يُوَابِ جَنْگِ كَدِ، بَعْضِي نَفْرَايِ
 كِه خِدْمَتْگَارَايِ دَاوُودِ بُوْد كُشْتِه شُدِه اُفْتَدِ وَ
 اُورِيَايِ حَتِي اَمِ قَدِ اَزْوَا كُشْتِه شُدِ. ۱۸ اُوخْتِه
 يُوَابِ قَاصِدِ رِيِي كَدِه تَمَامِ خَبَرِ جَنْگِ رِه دَ دَاوُودِ
 رَسَنْد؛ ۱۹ وَ دَ قَاصِدِ هِدَايْتِ دَدِه كُفْت: ”وَخْتِيَكِه
 تَمَامِ خَبَرِ جَنْگِ رِه دَ پَادِشَاهِ رَسَنْدِي، ۲۰ اَكِه قَارِ
 پَادِشَاهِ بَالِه اَمْدِ وَ دَز تُو كُفْت، ۱ چَرَا دَ غَيْتِ جَنْگِ
 دَ شَارِ اُوَقَسِ نَزْدِيَكِ شُدِيْد؟ اَيَا شُمُو نَمُوْفَا مِيْدِيْد
 كِه اَز بَلِه دِيُوَالِ قَدِ تِيْرِ مِيْزَنِه؟ ۲۱ اَيِيْمَلِكِ بَاچِه

یُرُوب-بِشِت^a ره کی کُشت؟ آیا یگ خاتو سنگِ
بَلنه دِسْتاس ره از بَله دیوال دَ سِرِ ازو پورته نکد
و اُو دَ تَبِص نَمُرد؟ پس چرا دَ دیوالِ شار نزدیک
شُدید؟ ' اوخته تُو دَز شی بُگی، 'خِدمتگار تُو
اُریای حِتی ام کُشته شُد. "'

۲۲ پس قاصِد رِبی شُدِه اَمَد و تمام پِیغام ره
دَ داوود رَسَنَد، اَمو رقم که یوآب دَزو کُفتد.
۲۳ و قاصِد دَ داوود کُفت: "مَرْدای دُشمو دَ
بَله مو زور شُد و دَ صحرا دَ بَله مو حَمله کد،
لیکن مو اونا ره تا دانِ درگه شار پس دَوندی.
۲۴ اوخته تیراندازا از بَله دیوال خِدمتگاری تُو
ره قد تیر زَد و بعضی از خِدمتگاری پادشاه
کُشته شُد؛ خِدمتگار تُو اُریای حِتی ام کُشته
شُد. "'

---

a ۱۱:۲۱ «یُرُوب-بِشِت» دَ نام های «یُرُوب-بِعل» و
«جدعون» ام یاد شُدِه. بَلده معلوماتِ کَلوتر دَ قاضیا
فصل ۹ آیه ۵۳ رُجوع کنید.

۲۵ داوود دَ قاصِدِ گُفت: ” دَ یوآب اینی رقم
 بگی، نَیل که ای چیزا تُو ره پَریشان کُنه، چُون
 شمشیر هر کس ره که دَ دَم شی بیه مُوکُشه.
 جنگ ره دَ خِلافِ شارِ شَدَتِ بَدی و اُو ره
 سَرنگون کُو. و تُو اُو ره تشویق کُو. ”

۲۶ وختی خاتونِ اُوریا شَنِید که شُوی شی
 کُشته شُدِه، اُو بِلدِه شُوی خُو ماتم گِرِفت.
 ۲۷ وختیکه روزای ماتم خلاص شُد، داوود نفر
 رَبی کده اُو ره دَ خانِه خُو اُورد و اُو خاتون
 شی شُدِه بِلدِه شی یگ باچه دَ دُنیا اُورد. لیکن
 کاری ره که داوود کُدد، دَ نظرِ خُداوند زِشت
 معلوم شُد.

پیغامِ ناتان و توبه داوود

۱ پس خُداوند ناتان ره دَ پیشِ داوود
 ۱۲ رَبی کد و اُو پیشِ داوود اَمده دَزُو
 گُفت: ” دَ یگ شار دُو مرد بُوَد، یگ شی دارا
 و دِیگه شی نادار. ۲ مردِ دارا گلّه و رمه غدر

کلو دشت؛ ^۳ لیکن مردِ نادار هیچ چیز نداشت
 بغیر از یگ ماده-بارِه ریزگک که او ره خریدد.
 او امو ماده-بارِه ره کته کد و قد ازو و بچکیچای
 شی یگجای کته شد؛ امو ماده-بارِه از خوراکِ
 ازو مُوخورد و از پیلِه شی وُچی مُوکد و د بغل
 شی خاو مُوکد و او بلده ازو مثلِ یگ دُختر بود.
^۴ یگ روز یگ مُسافرِ د پیشِ امزو مردِ دارا آمد
 و او حیفی شی آمد که از گله یا رمه خود خو
 بگیریه و بلده مُسافری که د پیش ازو آمده تیار
 کنه. اوخته او ماده-بارِه امزو مردِ نادار ره گرفته
 بلده امزو نفر که د پیش شی آمدد، آماده کد. ”
^۵ اوخته قارِ داوود د بله امزو مردِ ثروتمند باله
 آمد و د ناتان گفت: ”د زندگی خداوند قسم،
 مردی که امی کار ره کده، جزای شی مرگ
 آسته! ^۶ ازی که او امی کار ره کده و هیچ رحم
 نکده، او باید بلده تاوونِ ماده-بارِه چار چند
 پس بدیه. ”

۷ اوخته ناتان د داوود گفت: "امو مرد تو
 آستی! خداوند، خدای اسرائیل اینی رقم مویگه،
 'ما تو ره مَسَح کده د بِلِه اسرائیل پادشاه
 جور کدم و تو ره از دِستِ شائول نجات ددم.
 ۸ ما خانه بادر تو ره دز تو ددم و خاتونوی بادر
 تو ره د بَغْل تو آندختم و خانوارِ اسرائیل و یهودا
 ره دز تو تسلیم کدم. اگه آمیا کم بود، ما بلده تو
 دیگه ام کلوتر میددم. ۹ پس چرا کلامِ خداوند
 ره خار-و-حقیرِ حساب کده کاری ره انجام ددی
 که د نظر شی زشت آسته؟ تو اوریای حتی ره
 قد شمشیر زدی و خاتون شی ره گرفته بلده خو
 خاتو کدی. آره، تو او ره قد شمشیرِ اولاده
 عمون د قتل رسندی. ۱۰ امزی خاطر شمشیر
 هرگز از خانه تو دور نموشه، چراکه تو مره
 تحقیر-و-توهین کدی و خاتونِ اوریای حتی ره
 گرفتی تا خاتون تو شنه. ۱۱ خداوند امچنان
 مویگه، 'اینه، ما از خانه خود تو د بِلِه تو بلا
 نازل مونم؛ ما خاتونوی تو ره د پیشِ چیم تو

گرفته دَ همسایه تُو میدیم و اُو دَ حُضُورِ امزی
آفتو قد خاتونوی تُو خاو مونه. ۱۲ آرے، تُو امی
کار ره تاشکی کدی، لیکن ما ای کار ره دَ
حُضُورونِ پگِ اسرائیل و دَ روشنی روز مُونم. ”
۱۳ اوخته داوود دَ ناتان گُفت: ”ما دَ ضِدِ
خُداوند گُناه کدیم.“

ناتان دَ داوود گُفت: ”میدنم، ولے خُداوند گُناه
تُو ره معاف کده؛ تُو نَمُومری. ۱۴ لیکن ازی
که تُو خُداوند^a ره قد امزی کار تحقیر کدی،
باچه که بلده تُو دَ دُنیا اَمده، حتماً مومره.“
۱۵ بعد ازو ناتان دَ خانه خُو رفت.

فَوْتِ باچه داوود

خُداوند نِلغِه ره که خاتونِ اُوریا بلده داوود دَ
دُنیا اُورْدُد زَد و اُو ناجور شُد. ۱۶ داوود دَ پیشِ

---

^a ۱۲:۱۴ دَ جای «خُداوند» دَ نُسَخه های عبرانی
«دُشمنای خُداوند» نوشته یه.

خُدا بَلَدِه نِلْغِه دُعا كده روزه گِرِفت و تمام شاو دَ
 رُوی زمی خاو كد. ۱۷ ریش سفیدای خانِه شی
 دَ بِلِه سر شی ایسته شُد که او ره از زمی رُست
 کنه، لیکن او قَبُول نَکد و قد ازوا نان نَخورد.
 ۱۸ دَ روزِ هفتم نِلْغِه مُرد، ولے خِدمتگاری داوود
 ترس خورد که دَز شی بُگیه نِلْغِه مُرده، چُون
 اونا قد خود خُو گُفت: ”وختیکه نِلْغِه زنده بُود،
 مو قد شی توره گُفتی و او توره مو ره گوش
 نَکد، پس آلی چطور میتنی دَزو خبر بدی که
 نِلْغِه مُرده؟ امکان دَره که او خود ره کَلوتر زَجِر
 بدیه. “ ۱۹ وختی داوود دید که خِدمتگاری شی
 قد یگدیگه خُو پُس پُس مونه، داوود فامید که
 نِلْغِه مُرده؛ و داوود از خِدمتگاری خُو پُرسان
 کد: ”آیا نِلْغِه مُرده؟“ اونا گُفت: ”آره، او
 مُرده.“

۲۰ اوخته داوود از زمی باله شُدِه خود ره
 شُشت و خود ره چرب کده کالای خُو ره تبدیل
 کد؛ بعد ازو دَ خانِه خُداوند رفت و عِبادت کد.

ازونجی پس دَ خانه خُو آمده نان طلب کد و اونا
نان ره دَ پیش شی ایشْت و اُو خورد.

۲۱ دَ امزُو غیت خدمتگاری شی دَزُو گُفت:
”ای چی کار بُود که تُو کدی؟ وختیکه نلغه
زنده بُود تُو روزه گِرِفتی و چخرا کدی، لیکن
غیتیکه نلغه مُرد، تُو باله شُده نان خوردی.“

۲۲ اُو گُفت: ”وختیکه نلغه زنده بُود، روزه
گِرِفتُم و چخرا کدُم، چُون گُفتُم، کی میدنه؟
شاید خُداوند دَ بله مه رَحْم کنه و نلغه زنده
بُمنه؛“ ۲۳ لیکن آلی که اُو مُرده، چرا روزه
بِگِیرُم؟ آیا ما میتنُم اُو ره پس بیرُم؟ روزی مییه
که ما دَ پیش ازُو مورُم، مگم اُو دَ پیش ازمه
پس نمییه.“

۲۴ بعد ازُو داوود خاتون خو بتشبع ره دِلداری
کد و دَ پیش ازُو رفته قد شی خاو شُد و اُو یگ

باچه دَ دُنیا اُورد و داوود نام شی ره سُلیمان^a ایشْت. خُداوند او ره دوست دَشت^{۲۵} و دَ وسیله ناتانِ نبی یگ پیغامِ ربی کد؛ و او بخاطرِ خُداوند نام ازو ره یدیدیا^b ایشْت.

۲۶ دَ امزو غیتِ یوآب دَ رَبّه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتختِ ازوا ره محاصره کد. ۲۷ یوآب قاصدا ره پیش داوود ربی کده گُفت: ”ما قد رَبّه جنگ کدُم و جایی ره که دَ شار او میدیه گرفتُم. ۲۸ پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیّه و رُوی دَ رُوی شار خیمه زده او ره بگِیر؛ نَشْنه که شار ره ما بگِیرُم و دَ نامِ ازمه یاد شنه.“ ۲۹ پس داوود تمام لشکر ره جم کده دَ رَبّه رفت و دَ خِلاف شی جنگ کده او ره گِرفت. ۳۰ داوود تاجِ پادشاهِ ازوا ره از سر شی گِرفت

^a ۱۲:۲۴ معنای سُلیمان دَ زبونِ عبرانی «آرامشِ ازو»

آسته، یعنی آرامشی که خدا دده. ^b ۱۲:۲۵ «یدیدیا»

یعنی «محبوبِ خُداوند.»

که تول شی یگ وَزَنَه^a طِلا بُود و سَنگای قِیَمَتی
 دَز شی سَخْت شُدَد و اُو دَ سَر داوُود اِیشتَه شُد.
 اُو اَمِچَنان وُلجِه بے اندازَه کَلو اَمزُو شارِ گِرِفْتَه
 بُرَد. ^{۳۱} اُو مَرَدُمی رَه کِه دَ مَنَه شارِ بُود بُر کَدَه
 اُورَد و وِظِیفَه دَد کِه قَد آرَه ها، کُلَنگ های آینی
 و تِیشَه های آینی کار کَنه و یا کارگرای داشای
 خِشْت بَشَه. اُو قَد تَمام شارای اُولادِه عَمون دَ
 اَمزی رَقم رِفْتار کَد. بَعَد اَزو داوُود و تَمام لَشکَر
 پَس دَ اَوْرُشَلِیْم اَمَد.

اَمنون و تَمار

۱ بعد از گذشتِ زمانِ اینی واقِعَه رُخ
 ۱۳ دَد: اَبشالوم باچِه داوُود^b یگ خوارِ
 نُوربند دَ نامِ تَمار دَشت و اَمنون^c باچِه داوُود
 عاشقِ اَزو شُدَد. ^۲ اَمنون دَ اندازَه گِرِفْتار شُدَد

^a ۱۲:۳۰ یعنی ۳۴ کیلوگرام. ^b ۱۳:۱ ۲ سموئیل

^c ۱۳:۱ ۲ سموئیل ۳:۲. ۳:۳

که بخاطرِ خوارآندر خُو تamar خود ره ناجور
کُدد، چُون او دُخترِ خانه بُود و دَ نظرِ اَمنون
سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

۳ اَمنون یگ رفیق دَ نامِ یوناداب دشت که
او باچه شیمِعه یعنی باچه برارِ داوود بُود؛ و
یوناداب یگ مردِ غدرِ چالاک بُود. ۴ او دَ اَمنون
گُفت: ”ای باچه پادشاه، چرا روز دَ روز لاغر
شده موری؟ آیا دَز مه نَموگی؟“ اَمنون دَز شی
گُفت: ”ما تamar، خوارِ برارِ آندر خُو آبشالوم ره
دوست دَرَم.“ ۵ یوناداب دَزو گُفت: ”بورو، دَ
جاگه خُو خاو کُو و خود ره ناجور بندَز؛ وختیکه
آته تُو بلده پُرسیدون تُو آمد، دَزو بگی، لُطفاً
خوار مه تamar ره بیل که بییه و یگو چیز بلده
مه بدیه تا بُخورم. بیل که بییه و خوراک ره دَ
پیشِ چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی
بُخورم.“ ۶ پس اَمنون خاو کد و خود ره ناجور
آندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پُرسیدون شی آمد،
اَمنون دَ پادشاه گُفت: ”لُطفاً خوار مه تamar ره

بیل که بییه و چند دانه کیک دَ پیشِ چیم مه
پُخته کنه تا از دِست شی بُخورم. ”

۷ اوخته داوود قاصِد ره دَ خانه دَ پیشِ تamar
رَبی کده گُفت: ” دَ خانه برار خُو اَمنون بورو و
بلده شی خوراک تیار کو. ” ۸ پس تamar دَ خانه
برار اندر خُو اَمنون رفت و او دَ جاگه خُو بود.
tamar آرد ره گِرِفته خَمیر کد و دَ پیشِ چیم ازو
کیک ها ره تیار کده پُخته کد. ۹ بعد ازو تاوه
ره گِرِفته دَ پیشِ ازو اِشت، لیکن او نَخورد
و گُفت: ” پگ ره از پیش مه بر کنید! ” پس
کَلگی از پیشِ ازو برو رفت. ۱۰ اوخته اَمنون دَ
tamar گُفت: ” آلی خوراک ره دَ اُتاق مه بیر تا
از دِست تو بُخورم. ” و tamar کیک ها ره که
تیار کد، گِرِفته دَ پیشِ برار خُو اَمنون دَ اُتاق
شی آورد. ۱۱ لیکن وختیکه tamar کیک ها ره
دَ پیشِ ازو آورد که بُخوره، اَمنون او ره بغل
کد و دز شی گُفت: ” آی خوار مه، بیه قد مه
خاو کو. ” ۱۲ tamar دَزو گُفت: ” نه برار مه،

مَرِه بے عِزَّتِ نَکُو، چُون ای رِقْمِ کارِ دَ إِسْرَائِیلِ
 اِنْجَامِ دَدَه نَمُوشَه؛ ای عَمَلِ زِشْتِ رِه اِنْجَامِ نَدی.
 ۱۳ ما ای رَسَوایی خُو رِه دَ کُجَا بُبُرْم؟ و تُو اَم
 دَ إِسْرَائِیلِ رِقْمِ یَکِی اَز اَدْمایِ پَسْت-و-ایله یی
 مَوشی. پَس لُطْفاً قَد پادشاهِ گَپِ بَزَن؛ چُون اُو
 مَرِه اَز تُو دَرِیغِ نَمُونَه. ” ۱۴ لَیْکِن اَمْنونِ نَخاسْتِ
 کِه توره اَزُو رِه بِشْنوه؛ و بِخاطری کِه اَزُو کده
 زور تُو بُوَد، قَد اَزُو خاو شُدَه اُو رِه بے عِزَّتِ کد.
 ۱۵ بَعْدِ اَزُو اَمْنونِ قَد نَفرتِ بے اِنْدازَه کَلو اَزُو
 بَدْبُر شُد؛ نَفرتِ اَزُو کَلوترِ اَز مَحَبَّتِی بُوَد کِه
 نَسَبَتِ دَزُو دَشْت. پَس اَمْنونِ دَزُو کُفْت: ” باله
 شُو و بورُو! ” ۱۶ تَامارِ دَزُو کُفْت: ” نَه، ای
 رِقْمِ نَکُو، چُون ای بَدی کِه مَرِه سُونِ رَاهِ مِه
 رِبی مُونی، بَدْتَرِ اَز کارِ دِیگِه اَسْتَه کِه تُو دَ
 حَقِ اَزْمِه کدی. ” لَیْکِن اَمْنونِ نَخاسْتِ کِه توره
 اَزُو رِه بِشْنوه. ۱۷ اُو خِدْمَتْگارِ خُو رِه کِه اُو رِه
 خِدْمَتِ مَوکدِ کُوی کده کُفْت: ” ای رِه اَز پِیشِ
 مِه وُی کُو و درگه رِه اَز پُشتِ شی کِیْبِ کُو. ”

۱۸ پس خِدْمَتگار شی او ره بُر کد و درگه ره
 از پُشت شی کیب کد. تamar چَپَن رَنگ رَنگی
 دَ جان خُو دَشت، چُون دُخترِون-خانِه پادشاه امُو
 رقم چَپَن مُپوشید. ۱۹ او چَپَن رَنگ رَنگی ره
 که دَ جان شی بُود چَک کده خِگِشتر ره دَ سر
 خُو باد کد و دِستای خُو ره دَ بِلِه سر خُو گِرفته
 رِبی شُد؛ او دَ غِیتیکه مورفت دَ آوازِ بِلند چِخرا
 مُوکد.

۲۰ برار شی اَبشالوم دَزُو کُفت: ”آیا برار تُو
 اَمنون قد تُو بُوده؟ خوار مه، فِعلاً خود ره قرار
 بَگیر؛ او برار تُو آسته. پس ای توره ره دَ دِل
 خُو نَگیر.“ اوخته تamar کوٹیوبار-و-پَریشان شُد
 دَ خانِه برار خُو اَبشالوم مَند. ۲۱ وختی داوود
 پادشاه دَ باره پَگِ امزی چِزا شَنِید، او غَدَر قار
 شُد، ولے نَخاست که باچِه خُو اَمنون ره جَزا
 بَدیه، چراکه او ره کَلو دوست دَشت، چُون او

اولباری شی بُود. ^{a ۲۲} آبشالوم دَ آمنون هیچ چیز نَگفت، نَه خُوب و نَه بد، چُون آبشالوم از آمنون بد مُو بُرد، چراکه او خوار شی تمار ره بے عزت کدَد.

مَرگِ آمنون

^{۲۳} بعد از دُو سال، دَ غَیتیکه آبشالوم دَ بعل-حاصور دَ نزدیکِ افرایم پاشم بُری دشت، او تمام باچه‌های پادشاه ره مهمو کد. ^{۲۴} او دَ پیش پادشاه اَمده گُفت: ”اینه، خِدمتگار تو پاشم بُری دَره؛ خواهش مُونم که پادشاه و خِدمتگاری شی قد نوکر خُو بوره.“ ^{۲۵} لیکن پادشاه دَ آبشالوم گُفت: ”نَه باچه مه، پگ مو نمیی؛ نشنه که مو بار تو ره گِرنگ کنی.“ آبشالوم او ره غدر شلّه شد، لیکن او نخواست که بوره، ولے آبشالوم

^{a ۱۳:۲۱} اینی بخش دَ بعضی نُسخه ها وجود ندره:

«ولے نخواست که باچه خُو آمنون ره جزا بدیه، چراکه او ره کلو دوست دشت، چُون او اولباری شی بُود.»

ره بَرکت دَد. ۲۶ اوخته آبشالوم گُفت: ”اگه
 شُمُو نَمیید، لُطفاً پَرار مه اَمنون ره بیل که قد
 ازمو بوره. ” پادشاه دَزُو گُفت: ”چرا او قد شُمُو
 بوره؟ ” ۲۷ لیکن ازی که آبشالوم غَدَر شَلَّه شُد،
 او اَمنون و دیگه شاهزاده ها ره ایشْت که قد ازو
 بوره. اوخته آبشالوم یگ مهمانی شاهانه ترتیب
 دَد. ۲۸ a اوخته آبشالوم دَ خِدْمَتگَرای خُو اَمر
 کده گُفت: ”فِکَر شُمُو بَشَه، وختیکه دِل اَمنون
 از نَشِه شراب خوش شُد و ما دَز شُمُو گُفتم،
 ’اَمنون ره بَزَنید، ’ اوخته او ره بُکَشید. ترس
 نَخورید، چُون ما دَز شُمُو اَمر کدیم. باجرات و
 دلیر بَشید. ” ۲۹ پس خِدْمَتگَرای آبشالوم دَ حَق
 اَمنون اَمو کار ره کد که آبشالوم اَمر کُد. و
 دَ اَمزُو غَیت دیگه باچه‌های پادشاه باله شُدِه هر
 کُدَم شی قاطر خُو ره سوار شُد و دُوتا کد.

a ۱۳:۲۷ اینی بَخش دَ بعضی نُسَخه ها و جُود نَدَره:

«اوخته آبشالوم یگ مهمانی شاهانه ترتیب دَد.»

۳۰ دَ حَالِیکَه اُونَا دَ رَاه بُود، دَ دَاوُود خَبَر رَسِید
 که اَبشالوم پَگِ باچَه‌های پادشاه رِه کُشته و
 یکی ازوا ام زنده نَمَندِه. ۳۱ اوخته پادشاه باله
 شُدِه کالای خُو رِه چَک کد و دَ رُو ی زمی دِرَاز
 اُفتَد؛ و پَگِ خِدْمَتگَرای شی که دَ گِردِ اَزو
 ایستِه بُود ام کالای خُو رِه چَک کد. ۳۲ لیکن
 یوناداب باچَه شِیمِعا، یعنی باچَه برارِ دَاوُود
 گُفت: ”بادار مه فِکَر نَکنه که پَگِ مَرَدای
 جوان، یعنی باچَه‌های پادشاه کُشته شُدِه، چُون
 تنها اَمنون کُشته شُدِه و بَس. ای قَصَد دَ دِلِ
 اَبشالوم از روزی بُود که اَمنون خوارِ اَزو تَمار
 رِه بے عِزَت کُدُد. ۳۳ پس آلی بادار مه پادشاه
 ای توره رِه دَ دِلِ خُو جای نَدیه و فِکَر نَکنه که
 پَگِ باچَه‌های پادشاه کُشته شُدِه، چراکه تنها
 اَمنون کُشته شُدِه.“

۳۴ دَمزی گِیر-و-دار اَبشالوم دُوتا کد و جوانی
 که پِیره‌داری مُوکد سُون باله توخ کد و دید
 که غَدَر مَرَدُم از بَغَل تِپِه از رَاه حورونایم

میبه. اوخته او د پیش پادشاه رفت و گفت: "ما دیدم که غدر مردم از بغل تپه از راه حورونایم میبه." ^{a ۳۵} اوخته یوناداب د پادشاه گفت: "اونه، باچه‌های پادشاه میبه؛ امورقم که خدمتگارتو گفتد، امورقم شد." ^{۳۶} امی که او از توره گفتو خلاص شد، باچه‌های پادشاه رسید و آواز خوره بلند کده چخرا کد؛ اوخته پادشاه و پگ خدمتگاری شی ام زار زار چخرا کد.

^{۳۷} آبشالوم دوتا کده د پیش تلمای باچه عمیهود پادشاه جشور رفت. داوود بلده باچه خو هر روز ماتم موکد. ^{۳۸} آبشالوم که د جشور دوتا کدد، مدت سه سال د اونجی مند. ^{۳۹} و دل داوود پادشاه میتپید که د پیش آبشالوم بوره، چون او د باره مرگ امنون تسلی پیدا کدد.

---

^{a ۳۴:۱۳} «اوخته او د پیش پادشاه رفت و گفت: "ما دیدم که غدر مردم از بغل تپه از راه حورونایم میبه."»
از ترجمه یونانی گرفته شده.

پس آمدونِ آبشالوم د اورشليم

۱ یوآب باچه صرُويه فامید که دل
پادشاه بلده دیدونِ آبشالوم میتپه.

۲ پس یوآب د تقوعه نفر ربي کده ازونجی یگ
خاتونِ دانا ره اورد و دزو گُفت: "خود ره عزادار
نشو دده کالای عزاداری د جان خو کو و خود
ره قد روغو چرب نکو، بلکه رقمِ خاتونی رفتار
کو که بلده روزای کلو بخاطرِ مُرده ماتم گرفته.

۳ اوخته د پیشِ پادشاه بورو و دزو اینی تورا ره
بُگی. " و یوآب امو تورا ره د دان شی اندخت.

۴ پس خاتونی که از تقوعه بود د پیشِ پادشاه
رفت و خود ره قد روی خو د زمی اندخته دزو
احترام کد و گُفت: "آی پادشاه، کومک کو!"

۵ پادشاه از شی پرسید: "چی مُشکلِ دری؟"

خاتو گُفت: "ما یگ خاتونِ بیوه استم، چون

شوی مه مُرده. ۶ کنیز تو دو باچه دشت؛ اونا

د بیابو قد یگدیگه خو جنگ کد و د اونجی

کس نَبُود که اونا ره جدا کنه. پس یکی ازوا
 دِیگه شی ره زده کُشت. ^۷ آلی تمامِ اولادِ بابَه
 دَ خِلافِ کِنیز تُو باله شُدِه و مُوگیه، 'امو که
 برار خُو ره زده، اُو ره دَ دِستِ ازمو تسلیم کُوتا
 مو اُو ره بخاطرِ گِرِفتونِ زندگی برار شی بُکُشی
 و قد امزی کار یگانه وارث ره از بِن بُری.'
 دَ امزی رقم اونا میخایه که قوغ نیم سوخته مَره
 که باقی مَنده گُل کنه و بَلدِه شوی مه نه نام
 گیره و نه باقی مَنده دَ رُوی زمی بیلِه."
^۸ پادشاه دَ خاتو گُفت: "تُو خانه خُو بورُو و ما
 دَ باره تُو حُکم مُونم." ^۹ خاتونی که از تِقوعَه
 بُود دَ پادشاه گُفت: "آی بادار مه پادشاه، بیل
 که امی جُرم دَ گردونِ ازمه و خانوارِ آتِه مه
 بَشه و پادشاه و تَخْت شی از جُرم دُور بَشه."
^{۱۰} پادشاه گُفت: "اگه کُدم کس تُو ره یگو چیز
 گُفت، اُو ره دَ پیشِ ازمه بَیر و اُو دِیگه تُو ره
 غَرَضِ نَمِیگیره." ^{۱۱} اوخته خاتو گُفت: "آی
 پادشاه، دَ خُداوند، خُدای خُو قَسَم یاد کُو، تا

اِنْتِقَامِ گِیْرِنْدِه خُونِ دِیْگِه کُشْتارِ نَکْنِه؛ نَشْنِه کِه
باچِه دِیْگِه مِه ام از بَیْنِ بورِه. ” پادشاه گُفت:
” دَ زِنْدَگِیِ خُداوند قَسَمِ کِه یِگِ مَوِی سِرِ باچِه
تُو ام دَ زَمِی نَمُوفْتِه. ”

۱۲ اوخته خاتو گُفت: ” لُطْفاً کَنِیز خُو ره اِجازِه
بِدی کِه یِگِ توره ره دَ بادار خُو پادشاه بُگیِه. ”
او گُفت: ” بُگی. ” ۱۳ خاتو گُفت: ” پس چرا تُو
دَ خِلافِ قَوْمِ خُدا امی رَقْمِ یِگِ نَقْشِه کَشِیدِی؟
چُونِ پادشاه قَدْ گُفتونِ امزی توره خود ره
مَحْکُومِ مُونِه، چِراکِه پادشاه باچِه آواره شُدِه
خُو ره پس نُوْرْدِه. ۱۴ یِگِ روز نِه یِگِ روز پِگِ
مُو باید بُمُری، چُونِ مُو رَقْمِ آوی اَسْتِی کِه دَ
زَمِی لَوُو شُدِه و پس جَمِ نَمُوشِه. لَیْکِنِ خُدا جان
ره نَمِیْگِیْرِه، بَلْکِه راه های ره جور مُونِه کِه نفرِ
آواره شُدِه بَلْدِه هَمِیْشِه از حُضُورِ اَزُو دُورِ نَمْنِه.
۱۵ دَلِیْلِی کِه آلی ما اَمْدَمِ تا امی توره ره دَ بادار
خُو پادشاه بُگِیْمِ، ای اَسْتِه کِه مَرْدُمِ مَرِه تَرَسَنْدِ؛
و لِه کَنِیز تُو قَدْ خُو فِکْرِ کَدِه گُفت، ' ما قَدْ

پادشاه گپ میزنم؛ شاید پادشاه تقاضای کنیز
 خوره د جای بیره. ۱۶ چون پادشاه قبول مونه
 که کنیز خوره از دست کسی که میخایه مه
 و باچه مره یگجای از میراث خدا نابود کنه،
 نجات بدیه. ۱۷ امچنان کنیز تو قد خود خو
 گفت، 'توره بادار مه پادشاه باعث آرامش مه
 موشه، چراکه بادار مه پادشاه رقم ملایکه خدا
 آسته و خوب و بد ره فرق مونه. ' و آلی خداوند،
 خدای تو قد تو بشه.

۱۸ اوخته پادشاه د خاتو گفت: "هر چیز ره
 که از تو سوال مونم، از مه تاشه نکو." خاتو
 گفت: "امر کو بادار مه پادشاه." ۱۹ پادشاه
 گفت: "آیا دست یوآب د پگ امزی کارا قد
 از تو یگ نییه؟" خاتو د جواب شی گفت: "آی
 بادار مه پادشاه، د زندگی تو قسم که هیچ کس
 از چیزی که بادار مه پادشاه بگیه، طرف راست
 یا چپ تاو خورده ن میتنه. اره، خدمتگار تو
 یوآب بود که دز مه امر کد و او بود که پگ

امزی تورا ره د دان کِنیز تُو اَندخت. ۲۰ بَلدِه
 تَغییر دَدونِ شِکْلِ قِضیَه، یوآب خِدْمَتگَار تُو امی
 کار ره کد، لیکن حِکْمَتِ بادار مه رِقْمِ حِکْمَتِ
 مَلایِکِه خُدا یِه و بادار مه تَمَامِ چِیزای ره که د
 زمی اَسْتِه مُوفامِه.

۲۱ پس پادشاه د یوآب کُفت: ”اینه، ما امی
 خاهِش ره قَبُول کُدم. آلی بورُو و اَبشالومِ باچِه
 مَرِه بَیر. “ ۲۲ یوآب خود ره قَد رُوی خُو د زمی
 اَندخته اِحْتِرام کد و پادشاه ره دُعا-و-ثنا کده
 کُفت: ”آی بادار مه پادشاه، اِمروز خِدْمَتگَار
 تُو فامید که نَظَرِ لُطْفِ تُو د بَلِه مه اَسْتِه، چِراکه
 پادشاه تَقاضای خِدْمَتگَار خُو ره د جای اُورد. “
 ۲۳ پس یوآب باله شُدِه د جِشُور رِفْت و اَبشالوم
 ره د اَوْرُشَلِیم اُورد. ۲۴ لیکن پادشاه کُفت: ”اُو
 باید د خَانِه خود خُو بورِه و رُوی ازمه ره نَنگرِه. “
 پس اَبشالوم د خَانِه خود خُو رِفْت و رُوی پادشاه
 ره نَدید.

۲۵ دَ تمامِ إِسْرَائِيلِ هِيچِ كَسِ نَبُودَ كِه از
 نُورِبِنْدِي شِي رَقْمِ اَبْشَالُومِ تَعْرِيفِ-و-تَوْصِيْفِ
 شُنَه؛ از قَفِ پايِ تا تَوْلِغِه سرِ شِي دَزُو عَيْبِ
 وَجُودِ نَدَشْت. ۲۶ هِرِ وَخْتِيكِه اُو مُوِي سرِ خُو
 رِه كَمِ مُوكَد، -- اُو دَ آخِرِ هِرِ سَالِ مُوِي خُو رِه
 كَمِ مُوكَد، يِعْنِي هِرِ غَيْتِيكِه دَ سرِ شِي كِرْنِگِي
 مُوكَد، اُو رِه كَمِ مُوكَد -- اُو مُوِي سرِ خُو رِه
 وَزْنِ مُوكَدِ وَ دَ مُطَابِقِ وَزْنِ شَاهِي دُوصَدِ مِثْقَالِ^a
 مُوشُد. ۲۷ بَلْدِه اَبْشَالُومِ سِه باچِه وَ يِگِ دُخْتِرِ
 دَ دُنْيَا اَمَدِ كِه نَامِ دُخْتِرِ شِي تَامَارِ بُوْد. اُو يِگِ
 دُخْتِرِ نُورِبِنْدِ بُوْد.

۲۸ اَبْشَالُومِ دُو سَالِ كَامِلِ دَ اَوْرُشَلِيمِ زِنْدِگِي
 كَد وَ رُوِي پَادِشَاهِ رِه نَدِيد. ۲۹ اَوخْتِه اَبْشَالُومِ
 بَلْدِه كُوِي كَدُونِ يُوآبِ نَفَرِ رَيْيِ كَدِ تا اُو رِه
 دَ پِيَشِ پَادِشَاهِ رَيْيِ كَنَه، لِيكِنِ يُوآبِ نَخَاسْتِ
 كِه دَ پِيَشِ اَزُو بِيِيَه. اُو دَفِعِه دَوْمِ اَمِ نَفَرِ رَيْيِ

a ۱۴:۲۶ «دُوصَدِ مِثْقَالِ» تَقْرِيْباً دُو كِيلُو مُوشِه.

کد، لیکن یوآب نخواست که بیه. ^{۳۰} اوخته
 اَبشالوم دَ خِدْمَتگَرایِ خُو گُفت: ”توخ کنید،
 زَمینِ یوآب دَ پَالویِ زَمینِ ازمه آسته و دَ اُونجی
 جَو کِشت کده. بورید و اُو ره آتِش بزَنید. “ پس
 خِدْمَتگَرایِ اَبشالوم زمی ره آتِش زد.

^{۳۱} یوآب باله شُده دَ پیشِ اَبشالوم دَ خانِه شی
 اَمَد و دَزُو گُفت: ”چرا خِدْمَتگَرایِ تُو زَمین مَره
 آتِش زده؟ “ ^{۳۲} اَبشالوم دَ جوابِ یوآب گُفت:
 ”توخ کو، ما دَز تُو پیغامِ رَبی کده گُفتم، اَینجی
 بیه تاکه تُو ره دَ پیشِ پادشاهِ رَبی کُنم و تُو پُرسان
 کنی که، ”چرا ما از جِشور اَمدیم؟ بلده مه بهتر
 بُود که تا آلی ره دَ اُمونجی مُومندُم!“ پس آلی
 مَره بیل که رُویِ پادشاهِ ره بِنگرُم و اگه کُدم
 گُناه از مه سر زده بَشه، بیل که مَره بُکُشه. “

^{۳۳} اوخته یوآب دَ پیشِ پادشاهِ رفت و امی توره
 ره دَزُو گُفت؛ و اُو اَبشالوم ره کُوی کد. پس
 اَبشالوم اَمده دَ حُضورِ پادشاهِ قد رُویِ خُو دَ زمی
 اُفتده اِحترام کد و پادشاهِ اَبشالوم ره ماخ کد.

نقشه آبشالوم بلده شورش

۱۵ بعد از چند وخت آبشالوم یگ
گاڈی جنگی و چند اسپ پیدا کد
و پنجاه نفر که پیشلون شی مُودوید. ۲ آبشالوم
هر روز صباح گاه باله مُوشد و د بغلِ راهِ درگه
شار ایسته مُوشد؛ اوخته هر کسی که یگو دعوا
میدشت و د پیش پادشاه بلده فیصله کدو میمد،
آبشالوم او ره کوی کده مُوگفت: "از کدم شار
آستی؟" وختی او نفر مُوگفت: "خدمتگار تو
از فلان طایفه اسرائیل آسته." ۳ آبشالوم دز
شی مُوگفت: "توخ کو، دعوی تو برحق و
دُرست آسته، لیکن از طرف پادشاه هیچ کس
نییه که توره تو ره بشنوه." ۴ و آبشالوم ادامه
دده مُوگفت: "کشکه ما قاضی امزی سرزمی
مُوبودم! اوخته هر کسی که یگو عرض یا دعوا
میدشت، د پیش ازمه میمد و ما د حق ازو
انصاف مُوکدم." ۵ وختی یگو کس د نزدیک

ازو میمَد که دَزُو اِحْتِرام کنه، اُو دِست خُو ره
 دِراز کده اُو ره دَ بَغْل خُو مِیْگِرِفْت و ماخ مُوکد.
 ۶ اَبْشالوم قد تمام اِسْرائیلی های که دَ پِیشِ
 پادشاه بَلدِه قِضاوَت میمَد امی رقم رفتار مُوکد؛
 پس اَبْشالوم دِلِ مَرْدُمِ اِسْرائیل ره دَ دِست اُورد.
 ۷ بعد از تیر شُدون چار^a سال اَبْشالوم دَ پادشاه
 کُفت: "لُطفاً دَز مه اِجازه بَدی که دَ حِبرون
 بورُم و نَذری ره که بَلدِه خُداوند گِرِفْتیم، پُوره
 کنُم. ۸ چُون ما خِدْمَتگار تُو و خِتیکه دَ جِشور
 ارام زِندگی مُوکدُم یگ نَذر گِرِفْتِه کُفْتُم، اَگه
 خُداوند مَره پس دَ اورُشَلیم بُرد، ما خُداوند ره دَ
 حِبرون^b عِبادت مُونُم." ۹ پادشاه دَ زِشی کُفت:
 "بَخیر-و-سِلامَت بورُو." پس اُو باله شُدِه دَ
 حِبرون رفت.

^a ۱۵:۷ دَ بعضی ترجمه های قدیمی «چار» نوشته یه،
 و لے دَ زِیونِ عِبرانی «چل» نوشته یه. ^b ۱۵:۸ «دَ
 حِبرون» از بعضی ترجمه های قدیمی آسته، و لے دَ زِیونِ
 عِبرانی نوشته نییه.

۱۰ لیکن اَبشالوم قاصداً ره تاشکی د پیش
 تمام طایفه های اسرائیل رَبی کده گُفت: ”امی
 که آواز شیپور ره شنیدید، بگید، اَبشالوم د
 جِرون پادشاه شُده!“ ۱۱ ”دُصد نفر از اورشَلیم
 قد اَبشالوم قتی رفت، چُون اونا دعوت شُدُد؛ و
 اونا د دِل پاک رفت و از هیچ چیز خبر نَدشت.
 ۱۲ د حالیکه اَبشالوم قُربانی ها ره تقدیم مُوكد،
 او بَلده کوی کدون اَخیتوفل جیلونی مُشاوَر
 داوود نفر رَبی کد که از شار خُو جیلو بییه.
 د امزی رقم نَقشه خیانت قوی شُده مورفت و
 مردمی که قد اَبشالوم یگجای مُوشد روز د روز
 کلو مُوشد.

داوود از اورشَلیم دوتا مُونه

۱۳ یگ نفر د پیش داوود آمد و دَزو گُفت:
 ”دِل های مردمِ اسرائیل از پُشت اَبشالوم رفته.“
 ۱۴ اوخته داوود د پگِ خدمتگاری خُو که
 قد ازو د اورشَلیم بُود، گُفت: ”باله شنید

که امی آلی دوتا کنی، اگه نه، مو از پیش
 اَبشالوم دوتا نَمیتنی. عَجَله کنید که بوری،
 نَشْنه که او دَ زودی دَز مو بَرسه و دَ بِلَه
 مو بلا-و-مُصِیبت اُورده شار ره قد دَمِ شمشیر
 بَزَنه. ” ۱۵ خِدْمَتگَرای پادشاه دَزو کُفت: ” اینه،
 خِدْمَتگَرای تُو حَاضِر-و-آماده آسته تا هر چیزی
 که بادار مو پادشاه تَصْمِیمِ بَگیره، او ره انجام
 بَدیه. ” ۱۶ پس پادشاه رَی شُد و تمامِ خانوار
 شی از پُشتِ ازو حَرکت کد، لیکن پادشاه دَه
 خاتون خُورَه که کنیز شی بُود، دَ خانه ایشْت تا
 از خانه نِگاهوانی کنه. ۱۷ پادشاه پیش رفت و
 تمامِ مردُم از پُشتِ شی حَرکت کد و اونا دَ آخِرین
 خانِه شار ایسته شُد. ۱۸ اوخته تمامِ خِدْمَتگَرای
 پادشاه دَ شُمُولِ پَگِ کَریتیا و پَگِ فِلتیا دَ دُو بَغل
 شی تیر شُد و تمامِ شَش صد نفرِ جَتی که از جَت
 از پُشتِ پادشاه اَمُدَد، دَ پیشِ رُوی شی رفت.
 ۱۹ اوخته پادشاه دَ اِتای جَتی کُفت: ” چرا تُو
 ام قد از مو مییی؟ پس بورو و قد پادشاه بَشی،

چراکه تُو یگ خارجی اَستی و از مُلک خُو ام
 جلای وطن شدے . ۲۰ تُو دِیروز اَمدی؛ آیا ما
 اِمروز تُو ره قد خود خُو آواره کُنم؟ ما مورُم،
 ولے معلوم نییہ کہ دَ کُجا مورُم . پس بورُو و
 قوما ی خُو ره ام قد خُو بُبر . دُعا مُونم کہ خُداوند
 مُحَبَت و وفاداری خُو ره نصیب تُو کنه . ”

۲۱ لیکن اِتای دَ جوابِ پادشاه کُفت: ” دَ
 زِندگی خُداوند و دَ زِندگی بادار مه پادشاه قَسم
 کہ دَ هر جای کہ بادار مه پادشاه بَشه، چی
 دَ اُونجی مَرگ بَشه، چی زِندگی، خِدمتگار تُو
 ام دَ اُمونجی اَسته . ” ۲۲ داوود دَ اِتای کُفت:
 ” خُوبه، بیہ و پیش بورُو . ” پس اِتای جَتی قد
 پگِ نفرای خُو و تمامِ بچکیچای کہ قد ازو بُود،
 پیش رفت . ۲۳ غَیتیکه پگِ مَرَدُم تیر شد، تمام
 باشنده های سرزمینِ اِسرائیل دَ آوازِ بلند چخرا
 کد؛ پادشاه از دَرّه قِدرُون تیر شد و تمامِ مَرَدُم
 سُونِ بیابو حَرَکت کد .

۲۴ صادق پیشوا ام آمد و پگ لاویای که قد ازو بود صندوق عهد خدا ره موبرد. وختی اونا صندوق خدا ره تاه ایشته، آبیاتار قربانی تقدیم کده رفت تا غیتیکه پگ مردم از شار بر شده خلاص شد.

۲۵ اوخته پادشاه د صادق گفت: ”صندوق خدا ره پس د شار ببر. اگه خدا د بله مه نظر لطف کد، او مره پس میره و دز مه اجازه میدیه که ام صندوق و ام جایگاه شی ره بنگرم. ۲۶ لیکن اگه موگیه: ’ما از تو راضی نیستم، بیل که هر چیزی که د نظر ازو خوب معلوم موشه، امو ره د حق مه انجام بدیه.“

۲۷ پادشاه ادامه دده د صادق پیشوا گفت: ”آیا تو غیبگوی نیستی؟ بخیر-و-سلامت پس د شار بورو! دو باچه شمو ام قد شمو قتی بوره، ام اخیمصص باچه ازتو و ام یوناتان باچه آبیاتار. ۲۸ توخ کو، ما د بیابو د جایی که او دریا کم آسته معطل مونم تا پیغام شمو دز مه برسه و

ما از اوضاع باخبر شُئِم. ” ۲۹ پس صادق و
آبیاتار صندوقِ خُدا ره پس دَ اورشَلیم بُرد و اونا
دَ اُمونجی مند.

۳۰ لیکن داوود سون باله دَ کوهِ زیتون رفت، و
دَ حالیکه مورفت چخرا مُوکد؛ سرِ ازو پوشیده
بُود و پای شی لُچ، و تمامِ مردمی که قد شی
قتی بُود ام سر های خُوره پوشندد و چخرا کده
مورفت. ۳۱ دَ امزُو غیت دَ داوود گفته شد که:
” اَخیتوفِل ام دَ مینکلِ امزُو خیانتکارا آسته که
قد آبشالوم یگجای شده. “ اوخته داوود گفت:
” آی خُداوند، مشوره اَخیتوفِل ره بلده آبشالوم
احمقانه معلوم کُو. “

۳۲ وختی داوود دَ بله کوه رسید، دَ جایی که
مردم خُدا ره عبادت مُوکد، او دید که خوشای
ارکی قد کالای چکچک و سرِ خاکپُر دَ دمِ
راهِ شی آمد. ۳۳ داوود دَزُو گفت: ” اگه قد
ازمه بوری، بارِ گردون مه موشی؛ ۳۴ لیکن
اگه پس دَ شار بوری و دَ آبشالوم بگی: ” آی

پادشاه، ما خِدْمَتگَارِ تُو مُوشْم. اُمُو رَقْمِ کِه دَ
 سَابِقِ خِدْمَتگَارِ آتِه تُو بُوَدْم، آلی خِدْمَتگَارِ اَز تُو
 مُوشْم. ' اوخته تُو مِیْتَنی کِه مَشَوْرِه اَخِیْتَوِفِل رِه
 بَلَدِه مِه بَاطِل کِنی. ۳۵ صَادُوقِ پِیْشَوَا و اَبِیَاتَار
 پِیْشَوَا اَم دَ اُونجی قَد تُو اَسْتِه. هِر چِیْزِی کِه
 اَز خَانِه پَادشَاهِ شَنِیدِی، اُو رِه دَ صَادُوقِ پِیْشَوَا
 و اَبِیَاتَار پِیْشَوَا بُگِی. ۳۶ اَوْنِه، دُو بَاچِه اَز وَا
 اَخِیْمَعِصِ بَاچِه صَادُوقِ و یُونَاتَانِ بَاچِه اَبِیَاتَارِ اَم
 دَ اُونجی قَد اَز وَا اَسْتِه. هِر چِیْزِی کِه شَنِیدِی،
 دَ وِسِیْلِه اَز وَا دَز مِه رِیِی کُو. ”
 ۳۷ پَس حُوشَایِ رَفِیْقِ دَاوُودِ دَ شَارِ رَسِیدِ و
 اَبْشَالُومِ اَم دَ اَوْرُشَلِیْمِ دَاخِلِ شُد.

دَاوُودِ و صِیْبَا

۱ وختی دَاوُودِ اَز سِرِ کَوِه کَمِ وری اُو
 ۱۶ طرف تیر شُد، دِید کِه صِیْبَا خِدْمَتگَارِ
 مِفِیْبُوشِتِ قَد یِگِ جَوْرِه اَلَاغِ پَالُونِ شُدِه کِه
 دُو صَدِ دَانِه نَانِ، صَدِ دَانِه کِیکِ کِشْمِشِی،

صد دانه کیکِ انجیری و یگ مَشک شرابِ انگور دَ بِلَه ازوا بار بُود، دَ دَمِ رَاهِ شی اَمَد.

۲ پادشاه دَ صِیبا کُفت: ”امی چیزا ره از چی خاطر اُوردے؟“ صِیبا کُفت: ”امی اَلَاغا بَلَدَه خانوارِ پادشاه اَسته که سوار شُنه و نان و انجیر بَلَدَه خوراکِ خِدْمَتگارا و شرابِ انگور بَلَدَه وُچی کدونِ کسای که دَ بیابو مَنده شُدَه.“ ۳ پادشاه کُفت: ”باچَه بادار تُو کُجا اَسته؟“ صِیبا دَ پادشاه کُفت: ”اُو دَ اورشَلیم شِشته، چُون اُو مُوگیه که، اِمروز خانوارِ اِسرائیل پادشاهی بابَه مَره دَ ز مَه پَس مِیدیه.“ ۴ اوخته پادشاه دَ صِیبا کُفت: ”آلی تمامِ مالِ و-دارایی مِفیبوشِت از تُو بَشَه.“ صِیبا کُفت: ”نوکر تُو اَسْتُم، ای بادار مَه پادشاه، بیل که نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلَه مَه بَشَه.“

شَمعی داوود ره دَوکری مُونه

۵ وختیکه داوود پادشاه دَ بَحوریم رسید، دَ اُونجی یگ نفر از اولادِ بابَه خانوارِ شائول

دَ نامِ شِمعی باچه جیرا بُر شُدِه اَمَد. اَو دَ
 حالیکه میمَد، دَوکری مُوکد. ^۶ اَو داوود و پگ
 خِدمتگاری داوود پادشاه ره قد سنگ میزد،
 باوجودِ که تمامِ مُردُم و پگِ مُردای جنگی دَ
 طرفِ راست و طرفِ چپِ داوود قرار دَشت.
^۷ شِمعی دَوکری کده اینی رقم مُوگفت: ”گم
 شو! گم شو! ای مُردِ خونی و ای مُردِ بی آرزش!
^۸ خُداوند اِنْتِقَامِ خُونِ تمامِ خانوارِ شائول ره که
 تُو دَ جای شی پادشاهی کدی از تُو گِرِفْتِه و
 خُداوند پادشاهی ره دَ دِستِ باچه تُو اَبْشالوم
 تسلیم کده. توخ کو، بلا-و-مُصِیبت دَ بِلَه تُو
 اَمَدِه، چراکه تُو یگِ مُردِ خونی اَسْتی.“

^۹ اوخته اَبِیشای باچه صَرُویَه دَ پادشاه گُفت:
 ”چرا ای سگِ مُرده بادر مه پادشاه ره دَوکری
 کنه؟ اِجازَه بَدی که بورُم و سر شی ره از تن شی
 جدا کنم.“ ^{۱۰} لیکن پادشاه گُفت: ”ای باچه
 های صَرُویَه، شُمو ره دَز مه چی غَرَضِ اَسْتِه؟
 بیلید که دَوکری کنه، چُون اگه خُداوند دَزُو گُفته

که، 'داوود ره دوکری کو،' پس کی آسته که
 بگیه، 'چرا ای کار ره مونی؟' " ۱۱ و داوود د
 آپیشای و تمام خدمتگاری خو گُفت: "اونه،
 باچه خود مه که از پُشتِ کمر مه د وجود آمده،
 قصدِ گِرفتونِ جان مَره دَره؛ پس چِقیس کلوتر
 امی بنیامینی ای قصد ره دشته بشه! او ره تنها
 ایله کنید و بیلید که دوکری کنه، چُون خُداوند
 دَزو آمر کده. ۱۲ شاید خُداوند د مُصِیبت مه نظر
 کنه و خُداوند د عِوضِ دِوکری که امروز ای نفر
 مونه، دَز مه اَجْرِ خُوب بَدیه. " ۱۳ پس داوود
 و نفرای شی د راهِ خُو ادامه دَد و شِمعی از
 بغلِ کوهی که رُوی د رُوی ازوا بُود رفت و
 د حالیکه مورفت، دِوکری کده او ره قد سنگ
 میزَد و خاک باد مِوِکد. ۱۴ پادشاه و تمامِ مردمی
 که قد ازو بُود، مَنده-و-زَلّه د دریای اَرْدُن رسید
 و د اُونجی مندگی گِرفت.

مشورہ اِخْتِوْفِل دَ اَبْشَالوم

۱۵ دَ امزُو غِیتِ کہ اَبْشَالوم و پِگِ مَرْدایِ اِسْرَائِیل دَ اورْشَلِیم اَمَد، اِخْتِوْفِل اَم قَد شِی قَتِی بُوَد. ۱۶ وختِی حُوشایِ اَرکی، رَفِیقِ دَاوُود دَ پِیشِ اَبْشَالوم اَمَد، حُوشایِ دَ اَبْشَالوم کُفْت: ”زِنْدَه بَادِ پَادِشَاه! زِنْدَه بَادِ پَادِشَاه!“ ۱۷ اَبْشَالوم دَ حُوشایِ کُفْت: ”آیا وِفَاداری تُو بِلْدِه رَفِیقِ تُو اَمی بُوَد؟ چَرَا قَد رَفِیقِ خُو نَرَفْتِی؟“ ۱۸ حُوشایِ دَ اَبْشَالوم کُفْت: ”نَه، بَلْکِه کَسِی رِه کِه خُداوَنَد و اَمی مَرْدُم و پِگِ مَرْدایِ اِسْرَائِیل اِنْتِخَابِ کَدِه، مَا خِدْمَتْگَارِ اَمزُو اَسْتُم و دَ پِیشِ اَمزُو باقیِ مُومَنُم. ۱۹ علاوَه ازی، مَا کِی رِه بایَدِ خِدْمَتِ کُنُم؟ آیا نَبایَدِ باچِه شِی رِه خِدْمَتِ کُنُم؟ اَرے، اَمُو رَقْمِ کِه مَا دَ خِدْمَتِ اَتِه تُو بُوَدُم، اَمُو رَقْمِ دَ خِدْمَتِ اَز تُو اَم اَسْتُم.“

۲۰ اوختِه اَبْشَالوم دَ اِخْتِوْفِل کُفْت: ”تُو دَز مو مشورَه بَدِی؛ مو چِیزِ کَارِ کُنِی؟“ ۲۱ اِخْتِوْفِل

دَ اَبشالوم گُفت: ”قد خاتُونوی آتِه خُو که او
 بَلدِه نِگاهوانی خانِه ایشته، خاو کُو؛ وختی تمام
 اِسرائیل بِشَنوَه که تُو دَ نَظَرِ آتِه خُو بَد شُدِے،
 اوخته دِستِ تمامِ کسای که قد تُو آستِه، قُوتِ
 پَیدا مُونِه. “ ۲۲ پس اونا دَ بِلِه بام بَلدِه اَبشالوم
 یگِ خِیمه زَد و اَبشالوم دَ پِیشِ چِیمِ تمامِ بَنی
 اِسرائیل قد خاتُونوی آتِه خُو خاو کَد. ۲۳ مَشوَرِه
 که اَخیتوفِل دَ امزُو روزا مِیدَد، رَقمِ ازی بُود
 که یِگو کس از خُدا هِدايتِ طَلبِ کُنِه. پس هر
 مَشوَرِه اَخیتوفِل ام بَلدِه داوود و ام بَلدِه اَبشالوم
 امی رَقمِ باآرزشِ بُود.

خُوشای مَشوَرِه اَخیتوفِل ره باطلِ مُونِه

۱ اَخیتوفِل دَ اَبشالوم گُفت: ”دَز مه
 اِجازه بَدی که دوازده هزار نفر ره
 اِنْتِخابِ کُنم و باله شُدِه اِمشاو دَ دُمبالِ داوود
 بورم. ۲ دَ حالیکه او مَنده آستِه و روحیه شی از
 دِستِ رفته، ما دَ بِلِه ازو مِیرسُم و او ره وَحْشَتِ

زده مُونم و تمامِ مردُمی که قد شی آسته دوتا مونه؛ اوخته تنها پادشاه ره مُوکشم^۳ و تمامِ مردُم ره دُوباره دَ پیشِ ازتو میرم؛^a چون مردی ره که تُو طلبِ مونی، مرگِ ازو باعثِ پس آمدون پگ موشه و تمامِ قوم دَ صلح-و-امنیتِ زندگی مونه.“^۴ ای توره دَ نظرِ آبشالوم و تمامِ ریش سفیدای اسرائیل خُوب معلوم شد.

^۵ اوخته آبشالوم گفت: ”خوشای آرکی ره ام کوی کنید تا ازو ام بشنوی که او چیزخیل مُوگیه.“^۶ وختی خوشای دَ پیشِ آبشالوم آمد، آبشالوم دَزو گفت: ”اَخیتوفل اینی رقم گفته، آیا مُطابقِ گفته ازو عمل کنی؟ اگه مُوگی نه، تُو نظر خور ره بُگی.“

^۷ خوشای دَ آبشالوم گفت: ”مشوره ره که اَخیتوفل ایمدفعه دده، خُوب مشوره نییه.“

---

^a ۱۷:۳ دَ بعضی ترجمه ها اینی رقم نوشته یه: ”تمامِ مردُم ره دُوباره دَ پیشِ ازتو میرم، رقمیکه یگ بیری دَ پیشِ شوی خُو پس مییه.“

^۸ و حُوشای اِدامه دَدَه گُفت: ”تُو مِیْدَنی که آتِه
تُو و نفرای شی مَرْدای جنگی آسته و رقمِ خِرسی
که چُوچه های شی دَ بیابو از شی گِرِفْتَه شُدَه
بَشَه سِر قار آسته. علاوه ازی، آتِه تُو آدمِ جنگ
دیده آسته، اُو شاو ره دَ مینکلِ مَرْدُم تیر نَمُونَه.
^۹ بَدَن که امی آلی اُو خود ره دَ یِگو غار یا
یِگو جای دِیگه تاشه کده. و اگه ایطور شُنه
که بعضی نفرای ازمو دَ شُرُوعِ جنگ کُشته
شُدَه بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بَشَنوَه،
مُوگیه، ’دَ مینکلِ لشکری که از اَبشالوم پیروی
مونه، یگ کُشتار شُدَه.‘ ^{۱۰} و آدمِ دلیری که دِلِ
شی رقمِ دِلِ شیر بَشَه، کاملاً بے جُرأت موشه،
چون تمامِ اسرائیل مِیْدَنه که آتِه تُو یگ مَرْدِ
جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مَرْدای
دلیر. ^{۱۱} پس نظرِ ازمه ای آسته که تمامِ مَرْدُمِ
اسرائیل از دان تا بَئیرشِبَع که رقمِ ریگِ دریا
آلی بے حساب آسته، دَ پیشِ ازتُو جَم شُنه و
جنابِ خود تُو اونا ره دَ جنگ رهبری کُنی.

۱۲ اوخته دَ هر جای که او پَیدا شُنه دَ جان شی
 موری و رقمی که شبنم دَ بله زمی میریزه دَ بله
 ازو تاه موشی و او و پگِ کسای که قد ازو
 آسته یگ شی زنده نَمومنه. ۱۳ و اگه او دَ منه
 یگو شار عَقَب نِشینی کنه، اوخته تمامِ اسرائیل
 ریسپونا ره دَ امزُو شار میره و مو او ره کش
 کده دَ دَرّه میندزی تا یگ سنگ ریزه ام دَ امزُو
 جای باقی نَمنه. ” ۱۴ پس اَبشالوم و تمام مردای
 اسرائیل گُفت: ” مشوره حُوشای آرکی از مشوره
 اَختوفِل کده بهتر آسته. ” چون خُداوند تصمِیم
 گِرِفْتُد که مشوره خُوبِ اَختوفِل ره باطل کنه تا
 تباهی ره دَ بله اَبشالوم بیره.

۱۵ اوخته حُوشای دَ صادق پیشوا و ابیاتار
 پیشوا گُفت: ” اَختوفِل دَ اَبشالوم و ریش
 سفیدای اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره
 دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم.
 ۱۶ پس آلی دَ زودی نفر ربی کُو و دَ داوود
 خبر دده بگی، اِمشاو دَ جایی که او دریا کم

آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه او طرف تیر
 شو؛ اگه نه، پادشاه و تمام کسای که قد شی
 آسته، نابود موشه. ^{۱۷} یوناتان و آخیمعص
 دَ عین-روگل مُنتَظِرِ مِیشِشت و یگ کِنیزِ اَمَدَه
 دَزوا خبر میورد و اونا رفته خبر ره دَ داوود
 پادشاه میرسند، چُون اونا بخاطری که دیده
 نشنه، دَ شار داخل نموشد. ^{۱۸} لیکن یگ جوان
 اونا ره دید و دَ آبشالوم خبر دَد. پس اونا هر دوی
 شی دَ زودی رفت و دَ خانه یگ نفر دَ بحوریم
 داخل شد که دَ منِه حولی ازو یگ چاه بود و
 اونا دَ منِه امزو چاه تاه شد. ^{۱۹} خاتونِ صاحبِ
 خانه یگ چیز ره گِرِفته دَ دانِ چاه اوار کد و دَ
 سر شی غلّه-و-دانه پاش دَد تا چیز معلوم نشنه.
^{۲۰} وختی خدمتگارای آبشالوم دَ پیشِ امزو خاتو
 دَ خانه اَمَد، اونا گُفت: ”آخیمعص و یوناتان
 کُجایه؟“ خاتو دَزوا گُفت: ”اونا از جوی آوتیر
 شُدِه رفت.“ پس وختیکه اونا پالید و امو دُو ره
 پیدا نتنست، اونا پس دَ اورشلیم رفت.

۲۱ بعد از رفتونِ ازوا، امو دُو از چاه بُر شد
 و رفته دَ داوود پادشاه خبر دَد. اونا دَ داوود
 گُفت: ”باله شُنید و دَ زودی از آو تیر شُنید،
 چراکه اَخیتوفِل دَ باره شُمو اینی رقم مشوره
 دَده.“ ۲۲ پس داوود و تمام مردمی که قد شی
 قتی بُود، باله شُده از دریای اُردُن تیر شد و تا
 دَمِ روز واز شدو یکی ازوا ام باقی نَمند که از
 دریای اُردُن تیر نَشده بَشه.

۲۳ وختی اَخیتوفِل دید که مشوره شی عملی
 نَشُد، اُو اَلاغ خُو ره پالو کد و باله شُده دَ شارِ
 خود خُو دَ خانِه خُو رفت. دَ اُونجی اُو کارای
 خانِه خُو ره سر-و-سامان دَد و بعد ازو خود ره
 دار زَد. پس اُو مُرد و دَ قَبْرِ آتِه خُو دَفن شد.

۲۴ اوخته داوود دَ مَحَناییم اَمَد و اَبشالوم قد
 تمام مَرَدایِ اِسرائیل از دریای اُردُن تیر شد.
 ۲۵ دَ امزُو غیت اَبشالوم عَماسا ره دَ جای یوآب
 قومندانِ لشکر مُقَرَر کُدَد؛ عَماسا باچه یگ نفر

دَ نامِ یترایِ اسرائیلی^a بُود که یتر اِیتر اِیجایل
دُخترِ ناحاش خوارِ صَرُویه توی کدُد؛ صَرُویه آبه
یوآب بُود. ^{۲۶} پس اَبشالوم و اسرائیلی ها دَ
سرزمینِ جِلعاد خیمه زد.

^{۲۷} وختیکه داوود دَ مَحَناییم رسید، شویی
باچه ناحاش از رَبَتِ عمونیا، ماکیر باچه عمیئیل
از لو-دبار و برزلائی جِلعادی از روگیلیم ^{۲۸} بستره
ها، کاسه ها و ظرفای گلی ره قد گندم، جو،
آرد، غَلِه بریو شُدِه، لوبیا، عَدَس، نَخودِ بریو
شُدِه، ^{۲۹} عسل، قیماق، گوسپو و پنیرِ گاوی
بلدِه خوراکِ داوود و مردمی که قد شی بُود
اُورد، چُون اونا گُفت: ”مردم دَ امزی بیابو گُشنه
و تُشنه و مَندِه-و-زَلِه آسته.“

---

^a ۱۷:۲۵ دَ بعضی ترجمه ها یترایِ اسماعیلی نوشته یه؛

امچنان دَ اوّلِ تواریخ ۲:۱۷.

مَرگِ اَبشالوم

۱ داوود مردای ره که قد شی بُود،
۱۸ جم کد و د بِلَه ازوا قومندانای هزار
نفری و قومندانای صد نفری تعیین کد. ۲ داوود
لشکر ره د سِه دِسته رِبی کد: یگ دِسته ره زیرِ
قومنده یوآب، یگ دِسته ره زیرِ قومنده اَبیشای
برارِ یوآب باچه صَرُویه و یگ دِسته ره زیرِ
قومنده اِتای جَتی. اوخته پادشاه د لشکر گُفت:
”ما خود مه ام قد شُمو مورُم.“ ۳ لیکن لشکر
گُفت: ”تُو نَباید بوری، چُون اگه مو دوتا کنی
بلده ازوا هیچ اهمیت ندره؛ حتی اگه نیمِ ازمو
بُمری، باز ام بلده ازوا هیچ اهمیت ندره. لیکن
تُو برابرِ ده هزارِ ازمو اَرزِش دَری؛ پس بهتر اَسته
که تُو د شار بُمنی و دَز مو کومک رِبی کنی.“
۴ پادشاه دَزوا گُفت: ”هر رقم که د نظر شُمو
خُوب معلوم مُوشه، ما امو رقم مُونم.“ پس
پادشاه د بَغَلِ درگه شار ایسته شد و تمامِ لشکر

دَ دِسْتِه هَايِ صَد نَفْرِي وَ هَزَار نَفْرِي حَرَكْت كَد .
٥ پادشاه دَ يَوآب ، اَبِيشَايِ وَ اِتَايِ اَمْر كَدِه كُفْت :
” قَد اَبشالوم باچه مه بخاطرِ ازمه دَ نَرْمِي رِفْتار
كَنِيد . ” وَ خَتِيكِه پادشاه دَ پَگِ قَوْمَنَدانَا دَ بارِه
اَبشالوم دَسْتُور دَد ، تَمَامِ لَشْكِرِ شَنِيد .

٦ پَس لَشْكِرِ دَ جَنگِ اِسْرَائِيلِ دَ صَحْرَا رِفْت
وَ جَنگِ دَ جَنگِ اِفْرَايِمِ دَرِ گِرِفْت . ٧ لَشْكِرِ
اِسْرَائِيلِ اَزِ پِيشِ خِدْمَتگَارايِ داوود شِكْسْت
خورد وَ دَ اَمْرُو رُوزِ كُشْتارِ كُتِه دَ اُونجِي رُخ
دَد وَ بِيَسْتِ هَزَارِ نَفْرِ كُشْتِه شُد . ٨ جَنگِ دَ تَمَامِ
مَنْطَقِه تَيْتِ شُد وَ تَعْدَادِ كَسَايِ كِه دَ اَمْرُو رُوزِ
دَ وَسِيْلِه جَنگِ كُشْتِه شُد ، كَلُوتَرِ اَزِ كَسَايِ بُوَد
كِه قَد دَمِ شَمشِيرِ كُشْتِه شُد .

٩ دَ اَمْرُو غَيْتِ اَبشالوم قَد خِدْمَتگَارايِ داوود
رُويِ دَ رُويِ شُد . اَبشالوم دَ بَلِه قاطِرِ سَوارِ بُوَد
وَ قاطِرِ دَ زَبِرِ شاخه هَايِ يَگِ دِرَخْتِ بَلُوطِ كُتِه
دَرآمد وَ سَرِ اَزُو دَ شاخه هَايِ دِرَخْتِ بَلُوطِ بَنَد
مَند . دَ حَالِيكِه اُو دَ مِينَكَلِ اَسْمُو وَ زَمِي اَوَزُو

مَنَدُد، قاطِری که دَ تَی پای شی بُود پیش رفت.
 ۱۰ یگ نفر اُو ره دید و دَ یوآب خبر دده گُفت:
 ”اونه، ما دیدم که آبشالوم دَ یگ درختِ بَلُوط
 اوزو مَنده. ” ۱۱ یوآب دَ نفری که دَزُو خبر اُورْدُد
 گُفت: ”واقعا اُو ره دیدی؟ پس چرا اُو ره دَ
 امونجی کُشته دَ زمی نَزدی تا ما دَز تُو ده مِثقال
 نُقره و یگ کمر بند مِیدَدُم؟ ” ۱۲ لیکن امونفر دَ
 یوآب گُفت: ”اگه هزار مِثقال نُقره ام دَ دِست مه
 دده مُوشُد، ما دِست خُو ره دَ بِلَه باچه پادشاه
 دِراز نَمُوکْدُم، چُون پادشاه دَز تُو و اَبیشای و
 اِتای دَ حالیکه مو گوش مُوکدی امر کده گُفت،
 بُخاطرِ ازمه از آبشالوم باچه مه حِفَاطت کُنید.
 ۱۳ و اگه ما خیانتکارانه رفتار کده جانِ ازو ره
 مِیگِرِفْتُم -- چُون هیچ چیز از پادشاه تاشه نَمُومَنه
 -- اَوّل خود تُو دَ ضِد مه ایسته مُوشُدی. ”
 ۱۴ اوخته یوآب گُفت: ”ما نَمِیتنم وخت خُو ره قد
 از تُو ای رقم ضایع کَنم. ” پس سه دانه نِیزه ره
 دَ دِست خُو گِرِفت و دَ دِلِ آبشالوم زَد دَ حالیکه

او هنوز دَ مینکلِ شاخه های بلوط زنده بود.
 ۱۵ بعد از و ده مرد جوان که سلاح-بردارای یوآب
 بود دَ گردِ آبشالوم جم شد و او ره زده کُشت.
 ۱۶ اوخته یوآب شیپور ره دَ صدا آورد و لشکر
 از دُمال کدونِ اسرائیل پس تاو خورد، چراکه
 یوآب لشکر ره منع کد. ۱۷ اونا جسدِ آبشالوم
 ره گرفته دَ یگ چُقوری کُته که دَ جنگل بود،
 پورته کد و دَ بله ازو یگ سنگ-قلچِه غدر کُته
 جور کد. دَ عین حال پگِ لشکرِ اسرائیل دَ خانه
 های خُو دوتا کد. ۱۸ آبشالوم دَ غیتِ زندگی
 خُو یگ مَنار بلده خُو ایستلجی کُدد که دَ درّه
 پادشاه آسته، چُون او کُفت: ”ما باچه ندرُم که
 نام مه از طریقِ ازو باقی بُمَنه.“ پس او دَ بله
 امزو مَنار نامِ خود خُو ره ایشت که تا امروز
 «یادگاری آبشالوم» کُفته موشه.

داوود از مرگ ابشالوم خبر موشه

۱۹ اوخته اخیمصص باچه صادق گفت: ”مره بیل که دَویده بورم و د پادشاه خبر خوش برسَنم که خداوند د حق ازو انصاف کده و او ره از دست دُشمنای شی نجات دده.“ ۲۰ لیکن یوآب دزو گفت: ”امروز تو خبر خوش نموری؛ تو میتنی یگو روز دیگه خبر خوش برسنی، و له امروز ای کار ره نمونی، چراکه باچه پادشاه مُرده.“ ۲۱ اوخته یوآب د یگ نفر کوشی گفت: ”بورو، چیزی ره که دیدی د پادشاه بگی.“ پس نفر کوشی د یوآب احترام کد و دَویده رفت. ۲۲ اخیمصص باچه صادق بسم د یوآب گفت: ”هر رقم که موشه، لطفاً دزمه ام اجازه بدی که از پشت نفر کوشی دَویده بورم.“ یوآب گفت: ”باچه مه، چرا میخاهی دَویده بوری؟ تو کدم خبر خوش نداری که بُبری و جایزه بگیری.“ ۲۳ او گفت: ”هر رقم که شنه، ما دَویده مورم.“

پس یوآب گفت: "بورو!" اوخته اخیمعص از
 راهِ آواری دَویده رفت و از نفرِ کوشی پیش شد.
 ۲۴ دَ امزُو غَیت داوود دَ دالیزِ مینکلِ دُو درگه
 شارِ ششتند؛ پیره‌دار دَ بله بامِ درگه دَ سر دیوال بُر
 شد و دَ حالیکه توخِ موكد، اویگِ نفر ره دید که
 تنهای خُو دَویده مییه. ۲۵ اوخته پیره‌دار چیغِ زده
 دَ پادشاه خبر دَد. پادشاه گفت: "اگه تنها آسته،
 خبرِ خوش دَ دان شی یه." دَ حالیکه اُو نفر آمده
 نزدیکِ موشد، ۲۶ پیره‌دار یگِ نفرِ دیگه ره دید
 که دَویده مییه؛ اوخته پیره‌دار دَ دروازه‌وان گفت:
 "یگِ نفرِ دیگه تنهای خُو دَویده مییه." پادشاه
 گفت: "اُو ام خبرِ خوش میره." ۲۷ پیره‌دار گفت:
 "دَویدونِ نفرِ اولی رقمِ دَویدونِ اخیمعص باچه
 صادق آسته." پادشاه گفت: "اویگِ آدمِ خوب
 آسته و حتماً خبرِ خوب میره."

۲۸ اخیمعص چیغِ زده دَ پادشاه گفت:
 "خیر-و-خیریت آسته!" اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه
 قد رُوی خُو دَ زمی اُفتد و گفت: "حمد-و-شنا دَ

خداوند، خدای تو! او امو مردا ره که دست خو
 ره دِ خِلافِ بادار مه پادشاه باله کدُ، دِ بادار مه
 تسلیم کد. ” ۲۹ پادشاه گفت: ” آیا اَبشالومِ باچه
 مه جور آسته؟ ” اَخیمعص دِ جواب شی گفت:
 ” وختی یوآب مَره و خِدمتگارِ دِیگه پادشاه ره
 رَبی کد، ما غَدِرِ غَریبِ کُتِه ره دِیدم، لیکن
 نَفامِیدم که چیز خیل بُود. ” ۳۰ پادشاه گفت: ” ای
 سُو بیه و دِ اینجی ایسته شو. ” پس او اَمونجی
 رفته ایسته شد.

۳۱ اوخته نفرِ کوشی رسید و گفت: ” بلده بادار
 مه پادشاه خبرِ خوش آسته! چُونِ خداوند امروز
 دِ حق تو انصاف کد و تو ره از دستِ تمام
 کسای که دِ خِلافِ تو باله شُدُد، نِجات دَد. ”
 ۳۲ پادشاه دِ نفرِ کوشی گفت: ” آیا اَبشالومِ باچه
 مه جور آسته؟ ” نفرِ کوشی دِ جواب شی گفت:
 ” دُشمنای بادار مه پادشاه و تمامِ کسای که باله
 موشه تا دَزِ تو ضررِ بَرَسَنه، عاقبت شی مثل
 امزو جوان بَشه. ”

۳۳ پادشاه غدر غمگی شد و د اُتاقی که بِلِه
 دالیزِ درگِه شار بُود، بُر شُدِه چخرا کد. او د
 حالیکه مورفت، اینی رقم مُوگُفت: ”آی باچه
 مه آبشالوم! آی باچه مه، آی باچه مه آبشالوم!
 کشکِه ما د جای تو مُومردُم، آی باچه مه
 آبشالوم، آی باچه مه!“

یوآب داوود ره سرزنش مونه

۱ د یوآب گفته شد که، ”اونه،
 پادشاه چخرا مونه و بلده آبشالوم
 ماتم گرفته.“^۲ پس پیروزی امزو روز بلده تمام
 لشکر د ماتم تبدیل شد، چون مردم د امزو روز
 شنید که پادشاه بخاطرِ باچه خو غمگی شده.
^۳ لشکر د امزو روز دزکی د شار داخل شد، رقم
 کسای که از جنگ دوتا کده بشه و از شرمندگی
 دزکی د شار داخل شنه.^۴ پادشاه روی خو ره
 پوشند و پادشاه د آوازِ بلند چخرا کده گفت:

”آی باچه مه آبشالوم! آی باچه مه آبشالوم،
آی باچه مه!“

۵ اوخته یوآب د مَنه خانه د پیش پادشاه آمد
و دزُو کُفت: ”امروز تُو رُوی تمام خدمتگاری
خُو ره قد شرم پوشندی، رُوی خدمتگاری ره
که جان ازتُو و جان باچه ها و دختران تُو و جان
خاتونو و کنیزای تُو ره نجات دَد. ۶ ازی که
تُو دشمنای خُو ره مُحَبَّت کدی و از دوستای
خُو بد بُردی، تُو امروز واضح کدی که قومندانان
و خدمتگاران بلده تُو هیچ آرزیش ندره؛ چون ما
فامیدم که اگه آبشالوم امروز زنده موبود و مو
پگ مو مومردی، تُو خوش موشدی. ۷ پس آلی
باله شده بُرو بیه و د خدمتگاری خُو تورای
دلگرم کِننده بگی؛ ما د خداوند قسم موخورم
که اگه بُرو نیی، امشاویگ نفر ام قد ازتُو باقی
نمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای آسته که
از جوانی تا آلی ره د بله تُو آمده.“ ۸ اوخته
پادشاه باله شد و د پیش درگه شار ششت؛ و د

لشکر گفته شد که: ”اونه، پادشاه د پیش درگه
شار شسته،“ و پگ لشکر د پیش پادشاه آمد.

پس آمدون داوود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکر اسرائیل دوتا کده د
خانه‌های خو رفتد. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه
های اسرائیل قد یگدیگه خو جر-و-بحث کده
موگفت: ”پادشاه مو ره از دست دشمنای مو
خلاص کده و او کسی آسته که مو ره از
دست فلسطینیا نجات دده، لیکن آلی او بخاطر
آبشالوم از سرزمین مو دوتا کده؛ ^{۱۰} و آبشالوم
ره که مو مسح کده د بله خو پادشاه جور کددی،
او د جنگ کشته شده. پس آلی چرا د باره پس
اوردون پادشاه هیچ چیز نموگید؟“

^{۱۱} داوود پادشاه د صادوق پیشوا و آبیاتار
پیشوا اینی پیغام ره ری کده گفت: ”د ریش
سفیدای یهودا بگید، چرا شمو د پس اوردون
پادشاه د خانه شی از پگ کده آخر استید، د

حالی‌که توره تمام اسرائیل دَ پیش پادشاه دَ جایی که آسته رسیده؟ ۱۲ شُمو برارون مه آستید، شُمو گوشت و استُغون مه آستید؛ پس چرا شُمو دَ پس اُوردون پادشاه از پگ کده آخر آستید؟ ۱۳ و دَ عماسا بُگید، 'آیا تُو گوشت و استُغون مه نیستی؟ خُدا مَره سخت جزا بدیه، اگه تُو بلده همیشه دَ جای یوآب قومندان لشکر مه نشنی.' "

۱۴ پس عماسا دلِ تمام مردای یهودا ره دَ دست اُورد و پگ ازوا یگ دل و یگ فکر شد؛ و اونا دَ پادشاه پیغام ربی کده گُفت: "تُو و تمام خِدمتگاری تُو پس بیید." ۱۵ اوخته پادشاه پس اَمَد و دَ دریای اُردُن رسید؛ و مردُم یهودا دَ دَم راه پادشاه دَ جِلجال اَمَد تا پادشاه ره از دریای اُردُن تیر کده بیره.

۱۶ شِمعی باچه جیرای بنیامینی از بَحوریم دَ عَجَله قد مردُم یهودا دَ دَم راه داوود پادشاه اَمَد؛ ۱۷ قد ازو یگ هزار نفر از بنیامین اَمَد

و صیبا خدمتگارِ خانوارِ شائولِ قد پوزده باچه
خُو و بیست خدمتگارِ خُوِ قد ازو قتی بُود. اونا
دَ عَجَله از دریای اُردُن دَ پیشِ پادشاه تیر شُد.
۱۸ اونا تیر شده رفت تا خانوارِ پادشاه ره از دریا
تیر کده بیره و هر کاری که دَ نظرِ پادشاه خُوب
معلوم شُنه، انجام بدیه.

شِمعی باچه جیرا امی که از دریای اُردُن
تیر شُد، اُو دَ پیشِ پادشاه رُوی دَ خاک اُفتد
۱۹ و دَ پادشاه گُفت: ”امیدوار اَسْتُم که بادار
مه، مَره گُناهکار حساب نَکنه و خطای ره که
خدمتگار شی دَ روزی بُر شُدونِ بادار خُو پادشاه
از اورشَلیم مُرتکب شُده دَ یاد خُو نیره و پادشاه
اُو ره دَ دِل خُو نگیره. ۲۰ چُون ما خدمتگار تُو
میدنم که ما گُناه کدیم؛ امزی خاطر اینه، امروز

ما از تمام خانوارِ یوسف^a کده اوّلتر دَ دَمِ راهِ
 بادارِ خُو پادشاهِ اَمَدیم. ” ۲۱ اوخته ایشای باچه
 صَرُوبه دَ جوابِ شی گُفت: ”آیا شِمعی بخاطری
 که مَسَحِ شُدِه خُداوند ره دَوکری کده، کُشته
 نَشْنه؟“ ۲۲ لیکن داوود گُفت: ”آی باچه های
 صَرُوبه، شُمو ره دَز مه چی غَرَضِ آسته؟ چرا
 شُمو امروز دُشمنون مه شُدید؟ آیا امروز ام یگو
 کس باید دَ اسرائیل کُشته شُنه؟ آیا ما نَمیدنم که
 ما امروز پادشاهِ اسرائیل آسْتُم؟“ ۲۳ پس پادشاه
 دَ شِمعی گُفت: ”تُو نَمومری.“ و پادشاه بلده
 ازو قَسَم خورد.

۲۴ دَ امزُو غَیتِ مَفِیوِشِتِ نوسِه شائول ام دَ
 دَمِ راهِ پادشاهِ اَمَد؛ او از روزی که پادشاه رفتد
 تا روزی که صَحیح-و-سَلامَتِ پسِ اَمَد، نَه دَ

---

^a ۱۹:۲۰ بِنیامین و یوسف برار بُود، ولے یوسف از پگ
 باچه های یعقوب کده مشهور بُود. امزی خاطر شِمعی،
 باوجودِ که بِنیامینی آسته، خود ره از خانوارِ یوسف حساب
 مونه.

فِکْرِ پای های خُو شُدُد، نَه رِیش خُو رِه اِصْلَاح
کُدُد و نَه کالای خُو رِه شُشْتُد. ^{۲۵} وختیکه اُو
از اورشَلیم دَ دَمِ رَاهِ پادشاه اَمَد، پادشاه دَزُو
گُفْت: "اَی مِفیبوشِت، چِرا قَد ازمه نَمَدی؟"
^{۲۶} اُو دَ جَوَاب شِی گُفْت: "اَی بادار مه پادشاه،
خِدمتگار مه مَرِه بازی دَد؛ ما دَ خِدمتگار خُو
گُفْتُم، 'اَلَاغ مَرِه پالون کُو تا ما سوار شُدِه
دَ پِیشِ پادشاه بورُم.' چُون خِدمتگار تُو شَل
اَسْتِه؛ لیکِن اُو اُمُو کار رِه نَکَد، ^{۲۷} بَلکِه دَ بِلِه
خِدمتگار تُو دَ پِیشِ بادار مه پادشاه تَهْمَت کَد.
مِگَم بادار مه پادشاه رِقَمِ مَلایکِه خُدا اَسْتِه؛
پس هر چِیزی که دَ نَظَر تُو خُوب مَعْلُوم مُوشِه،
اُمُو رِه اِنجام بَدی. ^{۲۸} باو جُودِ که تَمَامِ خانوارِ
اَتِه مه دَ پِیشِ بادار مه پادشاه سزاوارِ دِیگِه
چِیز نَبُود بَغیر از مَرگ، لیکِن تُو خِدمتگار خُو
رِه دَ مینکَلِ کَسای شَنَدی که دَ دِستَرخون تُو
مُوخوره. پس ما دِیگِه چِی حَقِ دَرُم که دَ پِیشِ
پادشاه ناله-و-فرباد کُنم."

۲۹ پادشاه دَزشی گُفت: ”چرا ایقَس کَلو توره
 مُوگی؟ ما گُفتیم که تُو و صِیبا زمی ره تقسیم
 کنید.“ ۳۰ مِفیبوشِت دَ پادشاه گُفت: ”بیل که
 یگ شی ره اُمو بگِیره؛ امی که بادار مه پادشاه
 صَحیح-و-سَلامَت پس دَ خانِه خُو اَمده، بَلده مه
 هر چیز اَسته.“

۳۱ اوخته بَرزِلای جِلعادِی از روگِلیم اَمَد تا قد
 پادشاه از دریای اَرْدُن تیر شُنه و تا اُو ره همراهی
 کده از دریای اَرْدُن تیر کنه. ۳۲ بَرزِلای یگ مَرِد
 غَدِر پیر بُود که هشتاد سال عُمَر دَشت. وختیکه
 پادشاه دَ مَحَناییم بُود، بَرزِلای خوراکِ اَزو ره
 تَهبیه مُوکد، چُون اُو یگ مَرِدِ غَدِر ثُرَوَتَمند بُود.
 ۳۳ پادشاه دَ بَرزِلای گُفت: ”قد ازمه بیه و دَ
 اورشَلیم قد ازمه بُمَن و ما فِکر خُو ره سُون
 تُو میگِیرم.“ ۳۴ لیکن بَرزِلای دَ پادشاه گُفت:
 ”چند سال از زندگی مه مَنده که ما قد پادشاه دَ
 اورشَلیم بورم؟ ۳۵ ما فِعلاً هشتاد ساله اَسْتَم. آیا
 ما میتنم خُوب و بَد ره فرق کُنم؟ آیا خِدْمَتگار تُو

مَزَه چِیزی ره که مُوخوره و وُچی مُونه، مُوفامه؟
 آیا وختیکه یگ خاتو یا یگ مَرِد بیت میخانه
 ما میتنم آواز شی ره بِشَنوم؟ پس چرا خِدمتگار
 تُو بلده بادار خُو پادشاه یگ بارِ اِضافی بَشه؟
 ۳۶ آلی خِدمتگار تُو قد پادشاه چند قَدَم دَ او
 طرفِ دریای اَرْدُن موره و بس. چرا پادشاه از مه
 ایقَسِ قَدردانی کنه؟ ۳۷ لُطفاً بیل که خِدمتگار
 تُو پس بوره تا دَ شارِ خود خُو بُمَره و دَ نزدیک
 قَبَرِ آته و آبه خُو دَفن شُنه. لیکن اینه، خِدمتگار
 تُو کِمهام^a حَاضِر اَسته، بلده شی اِجازه بَدی که
 قد بادار مه پادشاه بوره و هرچیزی که دَ نظر
 تُو خُوب معلوم مُوشه بلده شی انجام بَدی. ”
 ۳۸ پادشاه گُفت: ”خُوبه، کِمهام قد از مه بوره
 و ما هر چیزی که دَ نظر تُو خُوب معلوم شُنه
 بلده شی انجام میدیم؛ و تُو هر چیزی که از مه
 ۱۹:۳۷^a بعضی ترجمه ها کِمهام ره «باچه بَرزِلای»
 معرفی مُونه، و لے دَ زبونِ عبرانی دَ باره پِیوندِ بَرزِلای
 و کِمهام چیز نوشته نییه.

خاهش کنی بلده تو دَ جای میرم. ” ۳۹ پس تمام
 مردم از دریای اُردُن تیر شد؛ و پادشاه پیش از
 تیر شد و برزلائی ره ماخ کده برکت دَد و برزلائی
 پس دَ خانه خو رفت. ۴۰ پادشاه از دریا دَ جلجال
 تیر شد و کمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه،
 تمام لشکر یهودا و نیم لشکر اسرائیل پادشاه
 ره همراهی کده اُورد.

۴۱ اوخته تمام مردای اسرائیل دَ پیش پادشاه
 آمد و دَ پادشاه گفت: ” آی پادشاه، چرا برارون
 مو مردای یهودا، توره دُزی کد و تو و خانوار تو
 ره قد تمام نفرای تو قتی از دریای اُردُن تیر کده
 اُورد؟ ” ۴۲ پگِ مردای یهودا دَ جوابِ مردای
 اسرائیل گفت: ” بخاطری که پادشاه نزدیکانه
 مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟
 آیا مو کدم چیز از پادشاه خوردے و یا دز مو
 کدم بخششی دده؟ ” ۴۳ اوخته مردای اسرائیل
 دَ جوابِ مردای یهودا گفت: ” مو دَ پادشاه ده
 حصّه درے و حقِ ازمو دَ داوود ام از شمو کده

کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-و-حقیر حساب
 مونیید؟ آیا مو نبودی که اول د باره پس اوردون
 پادشاه خو توره گُفتی؟ ” لیکن تورای مردای
 یهودا از مردای اسرائیل کده زور بود.

شورشِ شِبع

۲۰ د امزو غیت یگ آدمِ فتنه-انگیز
 د نامِ شِبع باچه بکری بنیامینی ام
 د اونجی بود. او شیپور ره د صدا اورد و
 گُفت: ” مو د داوود حصّه ندّری و از باچه یسی
 بے نصیب آستی! آی مردمِ اسرائیل هر کدم شمو
 د خیمه خو بورید! ” ۲ پس تمام مردای اسرائیل
 از پیروی داوود دست کشید و از شِبع باچه بکری
 پیروی کد؛ لیکن مردای یهودا قد پادشاه خو مند
 و از اردن تا اورشلیم او ره همراهی کد.

۳ وختی داوود د خانه خو د اورشلیم آمد،
 پادشاه امو ده خاتو ره که کنیز شی بود و بلده
 نگاهوانی خانه ایشند، گرفت و اونا ره د یگ

خانه نظر بند کد. او ضرورت های ازوا ره تهیه
مُوکد، لیکن قد ازوا خاو نموشد. پس اونا تا
روزِ مُردون خو نظر بند بود و مثل بیوه ها زندگی
مُوکد.

۴ اوخته پادشاه دَ عماسا گفت: ”مردای یهودا
ره دَ بین سه روز دَ پیش مه جم گو و خود تو
ام دَ اینجی حاضر بش.“ ۵ پس عماسا رفت
تا مردای یهودا ره جم کنه، لیکن از وختی که
پادشاه بلده شی تعیین کدد، طال خورد. ۶ اوخته
داوود دَ ابیشای گفت: ”آلی شبع باچه بگری
از ابشالوم کده کلوتر دز مو ضرر میرسنه. پس
نفرای بادار خو ره بگیر و او ره دُمبال کو؛
نشنه که او شارای دیوالدار بلده خو پیدا کنه
و از گیر مو خلاص شنه.“ ۷ پس نفرای یوآب
قد کریتیا، فلیتیا و تمام مردای دلیر-و-جنگی از
پشت ازو بر شده رفت؛ اونا از اورشلیم بر شد
تا شبع باچه بگری ره دُمبال کنه. ۸ وختی اونا
دَ نزدیک سنگ کته دَ جبعون رسید، عماسا دَ

دَمِ رَاهِ ازوا آمد. یوآب کالای جنگی پوشیدد و
 دَبَلَه ازویگ کمر بند قد یگ خنجر که دَ غِلاف
 خُو بُود دَ کمر شی بسته بُود. امی که او پیش
 رفت خنجر از غِلاف خُو اُفتد. ^۹ یوآب دَ عماسا
 گُفت: ”برار جو، چی حال دَری؟“ و یوآب قد
 دِستِ راست خُو ریشِ عماسا ره گِرفت که او ره
 ماخ کنه. ^{۱۰} عماسا مُتَوَجِه خنجری که دَ دِستِ
 یوآب بُود نَشُد. پس یوآب خنجر ره دَ کوره ازو
 چقی کد و روده های ازو دَ زمی بُر شد و او
 مُرد؛ حاجت دَ ضربه دوّم نَشُد.

اوخته یوآب و برار شی آبیشای دَ دُمبالِ شَبَع
 باچه بکری رفت. ^{۱۱} و یکی از خدمتگاری
 یوآب دَ پالوی جَسَدِ عماسا ایسته شده گُفت:
 ”هر کسی که طرفدارِ یوآب و طرفدارِ داوود
 آسته، از پُشتِ یوآب بییه.“ ^{۱۲} عماسا دَ مینکلِ
 راه دَ خُون خُو غوٹَه شُدَد؛ و غیتی امو نفر دید
 که تمامِ لشکر دَ اُونجی ایسته مُوشه، او عماسا
 ره از مینکلِ راه کَش کده دَ صحرا بُرد و یگ

رخت ره دَ بِلَه شی آندخت، چُون اُو دید که
هر کس که دَ نزدیکِ ازو میمَد ایسته موشد.
۱۳ امی که جَسَدِ عماسا از مینکلِ راه باله شد،
تمام لشکر از پُشتِ یوآب رفت تا شَبَع باچه
بِکری ره دُمبال کنه.

۱۴ شَبَع از مینکلِ تمام طایفه های اسرائیل تیر
شده دَ اَبِل بَیت-مَعکه اَمَد و تمام بِکریا قد ازو
قتی بُود؛ اونا جم شده از پُشتِ ازو اَمَد تا از
شی حِفَاطت کُنه. ۱۵ اوخته لشکرِ یوآب اَمَد و
اُو ره دَ شارِ اَبِل بَیت-مَعکه محاصره کد؛ اونا
دَ بَرابِر شارِ یگ بُغَنڈی جور کد که اُو دَ بَغَلِ
دیوال قرار گِرِفَت و تمام لشکری که قد یوآب
بُود، دیوال ره مِیزَد تا اُو ره بیرو کنه. ۱۶ دَ امزُو
غَیت یگ خاتُونِ دانا از مَنَه شار کُوی کده گُفت:
”گوش بِگِیرید! گوش بِگِیرید! دَ یوآب بُگِید
که دَ اینجی بییه تا ما قد شی توره بُگِیم.“
۱۷ وختیکه یوآب نزدیک رفت، خاتُو گُفت: ”تُو
یوآب اَسْتی؟“ اُو دَ جواب شی گُفت: ”اَره، ما

اَسْتُمْ. " اوخته خاتُو دَزُو كُفْت: "تورای كِنِيز خُو
 ره گوش بِگِیر. " یوآب كُفْت: "گوش مِیگِیرم. "
 ۱۸ خاتُو كُفْت: " دَ زَمَانِ قَدِیمِ اینی رِقْم كُفْتِه
 مُوشُد، ' دَ اَبَل رِفْتِه مَشوَرِه بِگِیرِید. ' و دَ امزی
 رِقْم یگ قَضِیه حَل-و-فصل مُوشُد. ۱۹ ما از
 شاری اَسْتُمْ كه دَ اِسْرَائِیل صُلح طلب و وفادار
 اَسْتِه؛ و تُو مِیخاهِی امی شار ره كه دَ اِسْرَائِیل
 مِثَلِ آبه اَسْتِه خراب كنی. چِرا تُو مِیخاهِی
 كه مِیراثِ خُداوند ره نَابُود كنی؟ " ۲۰ یوآب دَ
 جَوَاب شِی كُفْت: " از مه دُور بَشِه! از مه دُور
 بَشِه كه ما شار ره خراب یا نَابُود كْنَم. ۲۱ قَضِیه
 اُو رِقْم نِیَسْتِه كه تُو فِكر مُونی، بَلَكِه یگ نفر
 دَ نامِ شِبَعِ باچِه بَكری كه از كوهستون اِفرایم
 اَسْتِه، دِست خُو ره دَ خِلافِ داوود پادشاه باله
 كده. فقط اُمُو نفر ره تَسْلِیم كِنِید و ما از شار
 شُمُو مورْم. " خاتُو دَ یوآب كُفْت: " اینه، سِرِ اَزُو
 از بَلِه دیوال بَلَدِه تُو پورته مُوشِه. " ۲۲ اوخته
 اُمُو خاتُو قَد مَشوَرِه حَكِیمانِه خُو دَ پِیشِ پِگ

مردم رفت و اونا سر شبع باچه بکری ره از تن
 شی جدا کده بلده یوآب پورته کد. اوخته یوآب
 شیپور ره د صدا آورد و اونا از نزدیک شار هر
 سوتیت شد و هر کس سون خیمه خو رفت؛
 ولے یوآب پس د اورشلیم د پیش پادشاه آمد.

نفرای دربار داوود

۲۳ د امزو غیت یوآب قومندان تمام لشکر
 اسرائیل بود و بنیاه باچه یهویداع قومندان
 کریتیا و فلیتیا؛ ۲۴ ادورام مسؤل کارگرای
 جبری بود و یهوشافاط باچه اخیلود کاتب؛
 ۲۵ شیوا منشی بود و صادق و آبیاتار پیشوایو؛
 ۲۶ و عیرای یائیری ام از طرف داوود مقام
 پیشوایی دشت.

داوود انتقام جبعونیا ره از اولاده شائلول میگیره

۱ د زمان پادشاهی داوود سه سال
 دوامدار قحطی شد. اوخته داوود از

۲۱

خداوند هدایت طلب کد و خداوند گفت: ”ای
 حالت بخاطر شائول و خانوار خونریز ازو پیش
 آمده، چراکه او جبعونیا ره گشت.“^۲ جبعونیا
 از جم بنی اسرائیل نبود، بلکه باقیمنده آموریا
 بود؛ و بنی اسرائیل بلده ازوا قسم خورد که
 اونا ره نموکشه، لیکن شائول بخاطر غیرتی که
 بلده اسرائیل و یهودا دشت، قصد کدد که اونا
 ره از بین بیره.^a پس داوود جبعونیا ره کوی کد و
 قد ازوا توره گفت.^۳ و پادشاه د جبعونیا گفت:
 ”بلده شمو چیز کار کنم و گذشته ره چطور
 جبران کنم تا شمو قوم خداوند ره برکت بدید؟“
^۴ جبعونیا دز شی گفت: ”مو از شائول و خانوار
 شی نقره و طلا طلب نداری و نه ام بلده مو اجازه
 آسته که د اسرائیل یگو کس ره بکشی.“ داوود
 پرسید: ”شمو از مه چی میخاهید که بلده شمو

^a ۲۱:۲ د باره دشمنی شائول قد جبعونیا د کتاب مقدس

هیچ چیز نوشته نییه.

انجام بَدِیم؟” ۵ اونا د پادشاه گُفت: ”امو نفر که مو ره تَباه مَوکد و بَلدِه مو نَقشه مِیکشید که مو ره نَابود کنه تا د هِیچ نَقطِه سرزمینِ اِسرائیل باقی نَمنی، ۶ هفت نفر از باچه گونِ خانوارِ ازو ره دَز مو تسلیم کُوتا مو اونا ره د حُضُورِ خُداوند د جِبِعِه شائول که اِنْتِخاب شُدِه خُداوند بُوَد د دارِ اوزو کنی. ” پادشاه گُفت: ”اونا ره دَز شُمو تسلیم مُونم. ”

۷ لیکن پادشاه مِفیبوشِت باچه یوناتان ره ایله کد، چراکه قَسَمِ خُداوند د بَینِ ازوا بُوَد، یعنی د بَینِ داوود و یوناتان باچه شائول. ۸ پس پادشاه دُو باچه رِصفِه دُخترِ آیه ره که اَرمونی و مِفیبوشِت بُوَد و بَلدِه شائول زیدِه شُدُد و پَنج باچه مِیرَب † دُخترِ شائول ره که بَلدِه عَدْرِیئیل باچه بَرزِلایِ مَحولاتی زیدِه شُدُد، گِرِفت ۹ و اونا ره د دِستِ جِبَعونیا تسلیم کد؛ جِبَعونیا اونا ره

† ۸:۲۱ اوّل سموئیل. ۱۹:۱۸

دَ بِلَه كوه دَ حُضُورِ خُداوند دَ دار اوزو كد و امو هفت نفر يگجاي مُرد. اونا دَ شُرُوعِ روزاي جَم كدونِ حاصلات، دَ غَيْتِ جَوِ دِرَوِ كُشته شد.

۱۰ اوخته رِصفه دُخترِ آيه يگ پلاس ره گِرِفته دَ بِلَه قاده بَلِدِه خُو اوار كد و از شُرُوعِ جَم كدونِ حاصلات تا غَيْتِيكه بارو از آسمو دَ بِلَه ازوا باريد، دَ روز مُرغكوي هوا ره و دَ شاو جانوراي بيابو ره نه ايشت كه دَ بِلَه ازوا حَمَله كنه. ۱۱ از كاري كه رِصفه دُخترِ آيه، كَنِيز شائول كُدد، دَ داوود خبر دده شد. ۱۲ اوخته داوود رفته استغوناي شائول و استغوناي باچه شي يوناتان ره از مردُمِ يابيشِ جِلعاد گِرِفت. مردُمِ يابيشِ جِلعاد امو جَسَدِ ها ره از ميدانِ شارِ بِيَت-شان دُزي كده اُورُدَد، از جاي كه فَلَسطِينيا اونا ره اوزو كُدد؛ چُون دَ روزي كه فَلَسطِينيا شائول ره دَ جِلبوعِ كُشتد اُو ره دَ دار اوزو كُدد. ۱۳ پس داوود استغوناي شائول و استغوناي باچه شي يوناتان ره ازونجي اُورد و

استغونای کسای ره که دَ جِبعه دَ دار اوزو شد
 ام جَم کد. ۱۴ دَمزی رقم اونا استغونای شائول
 و باچه شی یوناتان ره اِنْتِقَالَ دَدَه دَ صِیْلَع دَ
 سرزمینِ بنیامین دَ قبرِ قیس آته شائول دَفن کد
 و هر چیزی که پادشاه امر کُدد، اونا دَ جای اُورد.
 بعد ازو خُدا دُعای ازوا ره که بلده سرزمین خُو
 کُدد، قَبُول کد.

جنگ دَ خِلافِ فَلَسطِینِیا

۱۵ بَینِ فَلَسطِینِیا و اِسْرائِیل بسم جنگ شد
 و داوود قد خِدْمَتِگَرایِ خُو رفته دَ خِلافِ
 فَلَسطِینِیا جنگ کد و داوود از حال رفت.
 ۱۶ اوخته یشبی-بنوب که یکی از اولاده رافا
 بُود و گِرَنگی نِیزه شی سِه صد مِثقال^a برونز بُود
 و یگ شمشیرِ نو دَ کمر خُو دَشت، قَصْدِ کُشتونِ
 داوود ره کد. ۱۷ لیکن ایشای باچه صَرُویه دَ

^a ۲۱:۱۶ سِه صد مِثقال تقریباً نیم سیر موشه.

کومکِ ازو آمد و امو فلسطینی ره زده کُشت. اوخته نفرای داوود قسم خورده دزُو کُفت: ”تُو دیگه قد ازمو دَ جنگِ نمیی؛ نشنه که تُو چراغِ اسرائیل ره گُل کنی.“

۱۸ بعد ازی یگ جنگِ قد فلسطینیا دَ گوب دَرِ گِرفت که دَ امزُو جنگِ سبکای حوشاتی ساف ره کُشت؛ ساف ام یکی از اولادِ رافا بُود. ۱۹ بعد ازو یگ جنگِ دیگه قد فلسطینیا دَ گوب دَرِ گِرفت و دزُو جنگِ الحانان باچه یاعیر بیت-لحمی، جلیاتِ جتی^a ره کُشت که چیو نیزه شی رقمِ چیو کارگاهِ بافندگی بُود. ۲۰ یگ جنگِ دیگه دَ جَتِ دَرِ گِرفت؛ دَ اونجی یگ مردِ قد بلند بُود که هر دِست و پای شی ششِ کلک دَشت که جُمَلِه ازوا بیست و چار کلک موشد؛ او ام از اولادِ رافا بُود. ۲۱ وختیکه او اسرائیل

---

^a ۲۱:۱۹ امکانِ دَره که مقصد ”برارِ جلیاتِ جتی“ بَشه. بلده معلوماتِ کلوتر دَ اولِ تواریخِ فصلِ ۲۰ آیه ۵ رُجوع کنید.

ره طعنه دَد، یوناتان باچه شمعی، باچه برارِ
داوود او ره کُشت. ۲۲ امی چار نفر از اولاده
رافا دَ جَت بُود که دَ دِستِ داوود و خِدمتگرای
شی کُشته شُده اُفتد.

سُرودِ شُکرگزاریِ داوود

۲۲
۱ داوود دَ روزی که خُداوند او ره از
دِستِ پِگِ دُشمنای شی و از دِستِ
شائول خلاص کد، توره های امزی سُرود ره دَ
وَصَفِ خُداوند خاند ۲ و کُفت:

”خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه

و نِجاتِ دِهِنِدِه مه.

۳ او خُدای مه آسته، قاده مه که

دَزُو پِناه مِیگِیرم،

سِپَر مه و قُدرتِ^a نِجاتِ مه؛

---

^a ۲۲:۳ دَ جای «قُدرت» دَ زِبُونِ عِبْرانی «شاخ» نوشته

قلعه بلند مه؛ پناهگاه مه و نجات
دهنده مه،
تو مره از ظلم نجات میدی.

۴ خداوند ره که لایق حمد-و-ثنا
آسته، گوی کدم
و ما از چنگ دشمنای خو نجات
پیدا کدم.

۵ چراکه جلپه های مرگ چاردور مره گرفتد
و سیل های تباهی د بله مه هجوم آوردد؛
۶ ربسپونای عالم مرده ها د دور مه
خود ره پیچندد
و دام های مرگ د پیش روی مه
ایشته شدد.

۷ ما د غیت سختی-و-مشکلات خو
خداوند ره گوی کدم
و د پیش خدای خو ناله-و-فریاد کدم.

او از جایگاهِ خُو آواز مَره شنید
 و ناله-و-فریاد مه دَ گوشِ ازو رسید.
^۸ اوخته زمی لرزه کده تکان خورد؛
 و بُنیاد های آسمو شور خورده
 از شدتِ قارِ ازو دَ حرکت آمد.
^۹ از بینی شی دُود بُر شد
 و از دان شی آتشِ ذوب کُننده
 که از شی قوغ ها باد مُوشد.
^{۱۰} او آسمو ره خَم کد و تاه آمد
 و دَ تی پای شی تریکی تیره بُود.
^{۱۱} او دَ بله کِرُوبی^a سوار شده پرواز کد
 و دَ بله بال های باد دیده شد.
^{۱۲} او تریکی ره دَ چاردور خُو سایبان
 جور کد،

^a ۲۲:۱۱ «کِرُوبی» امکان دَره که «ملایکه مُقرب»
 معنیِ بدیه. امچنان بلده فامیدو دَ باره «کِرُوبی» دَ کتاب
 خُرُوج ۲۰-۱۸:۲۵ رُجوع کُنید.

اُورهای تریک ره که دَز شی
اوها جَم آسته.

۱۳ از روشنی حُضورِ ازو

قوغ های آتِش باد شد.

۱۴ خُداوند از آسمو گرگُردراغ کد؛

قادرِ مُتعال آواز خُو ره بُر کد.

۱۵ او تیرها ره ایله کده دُشمن^a

ره تیت پَرَک کد

و آتِشک رِبی کده اونا ره دَ

گلگلمیری اندخت.

۱۶ اوخته غُوجی های دریا دیده شد

و بُنیادِ زمی نُمایان شد،

از هِیبتِ خُداوند

و از شَمالِ بادِ بینی ازو.

---

^a ۲۲:۱۵ دَ جای «دُشمن» دَ زبونِ عبرانی «اونا» نوشته

۱۷ او از عالمِ باله دَ کومک مه

رسیده مَره گِرِفت

و از آو های گلو بُرو بُر کد.

۱۸ او مَره از چنگِ دُشمونِ زورثوی

مه خلاص کد،

از چنگِ کسای که از مه بد مُو بُرد؛

چُون اونا از مه کده گلو زورثو بُود.

۱۹ دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبت بُو دُم،

اونا دَ جان مه اَمَد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

۲۰ او مَره بُر کده دَ جای پِراخ اُورد؛

او مَره نِجات دَد، چراکه او از

مه راضی بُود.

۲۱ خُداوند دَ مُطابِقِ عدالت مه دَز

مه اَجْر دَد،

دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه قد

مه رفتار کد.

۲۲ چراکه ما راه های خُداوند ره نِگاه کدیم
و شَرِیرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم.

۲۳ پِگِ احکامِ ازو دَ پیشِ رُوی مه بُوَدِه
و از دِستورای شی دُور نَشُدیم.

۲۴ ما دَ حُضُورِ ازو بے عَیب بُوَدیم
و خود ره از گُناه دُور نِگاه کدیم.

۲۵ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ
مُطابِقِ عَدالت مه

و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ
پیشِ نَظَرِ ازو یَه.

۲۶ خُداوندا، دَ آدَمِ وفادار، تُو وفاداری
خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفرِ بے عَیب، تُو بے عَیبی خُو
ره نِشو مِیدی.

۲۷ دَ آدَمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی،
لیکن دَ آدَمِ چَلباز، هُوشیاری خُو

ره نِشو مِیدی.

۲۸ تُو قَوْمِ مَظْلُومِ رِه نِجَاتِ مِیدِی،
لیکن چیمای تُو دَ آدَمای کِبری-و-مغرور
آسته تا اونا ره سرنگون کنی.

۲۹ آی خُداوند، تُو نُور مه آستی؛
خُداوند تریکی مَره دَ روشنی تبدیل مونه.
۳۰ دَ کومکِ از تُو ما دَ بِلَه لشکر حمله مُونم
و قد تَوَكَّل دَ خُداي خُو دَ بِلَه دیوال
شارها بُر موشم.

۳۱ خُدا راه-و-طریق شی کامل آسته؛
کلامِ خُداوند خالص آسته.
اُو بَلَدِه تمامِ کسای که دَزُو پناه
مُوبره سپر آسته.

۳۲ چُون غَیر از خُداوند، کی خُدا آسته؟
و غَیر از خُداي مو، کی قاده-و-پناهگاهِ
مو آسته؟

۳۳ خُدا پناهگاهِ مُستَحکم مه آسته؛
اُو راه-و-طریق مَره بے خطر جور مونه.
۳۴ اُو پایای مَره رقم پایای آهُو جور مونه

و مَرَه دَ جَای هَای بِلند اِستَلجی مُوکنه.
۳۵ اُو دِستای مَرَه بِلدِه جَنگ تَمَرین مِیدیه
تاکه بازو هَای مَه بَتَنه کَمونِ برونزی
رِه خَم بَدیه.

۳۶ آی خُداوند، تُو سِپَرِ نِجات خُو
رِه دَز مَه دَدِے

و کومکِ از تُو مَرَه بَزُرگ جور کد.
۳۷ زِیرِ پای مَرَه بِلدِه قَدَم هَای مَه
پِراخ جور کدِے
تاکه پایای مَه نَلخِشه.

۳۸ ما دُشمنای خُو رِه دُمبال کده اونا
رِه نابُود مُونُم

و تاکه نابُود نَشُدِه، پَس دَور نَمُوخورُم.
۳۹ ما اونا رِه نابُود کدُم؛ ما اونا رِه زَدُم
تا دِیگَه باله نَشُنِه؛
اونا دَ تَی پای مَه اُفتَد.

۴۰ چُون تُو کمر مَرَه قَد قُوت بِلدِه

جَنگ بَستَه کدِے

و مُخَالِفای مَرِه دَ تَی پای مه اندختی .
۴۱ تُو گردونِ دُشمنای مَرِه دَ دِست مه دَدی
و ما کسای ره که از مه بد مُو بُرد ،
نابُود کدُم .

۴۲ اونا چیم دَ راه بُود ، لیکن هیچ کس
نَبُود که اونا ره نجات بدیه ؛
اونا پیش خُداوند ناله-و-فریاد کد ،
ولے او دَزوا جواب نَدَد .
۴۳ ما اونا ره کُفته رقمِ خاکِ زمی نَرم کدُم
و دَ بِلَه ازوا لَغَه کده رقمِ گِل
کُوچه پایمال کدُم .

۴۴ تُو مَرِه از جنجالِ قوم مه خلاص کدی
و مَرِه دَ عِنوانِ کُتِه مِلَّت ها برقرار
نِگاه کدی ؛
مردُمی ره که نَمِیشَنخْتُم مَرِه خِدْمَت مُونَه .
۴۵ بیگنه گو خَم شُدِه دَ پیش مه اَمَد

و امی که اونا تورِه مَرِه میشنوه،
از آید مه مُوشه.

^{۴۶} بیگنه گو بے روحیه شده
و از جای های مُستَحکم خُو قد
ترس-و-لرز بُرو آمد.

^{۴۷} خُداوند زنده یِه! حمد-و-ثنا دَ
قاده-و-پناهگاهِ مه!
مُتعال باد خُدای که قاده نِجات مه آسته،
^{۴۸} خُدای که اِنْتِقام مَرِه گِرِفت
و قوم ها ره زیرِ حُکمرانی مه اُورد،
^{۴۹} خُدای که مَرِه از چنگِ دُشمنای
مه بُرو اُورد.

خُداوندا، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخالِفای
مه سرِبلند کدی
و از دِستِ آدمِ ظالمِ نِجات ددی.

۵۰ امزی خاطر آی خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ
 مِلَّتْ ها حمد-و-سپاس مُوگیم
 و بِلدِه سِتایشِ نام تُو سُرود میخانم.
 ۵۱ اُو پیروزی های بزرگ ره نصیبِ
 پادشاهِ خُو مونه
 و رَحمتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو
 نَشو میدیه،
 دَ داوود و اولادِه شی تا اَبَدُالاباد.

تورای آخرِ داوود

۱ اینمیا تورای آخرِ داوود آسته:
 ”وَحیِ داوود باچه یسی،

وَحیِ مَرَدی که بلند مَرْتبه شُد،

وَحیِ مَسَحِ شُدِه خُدایِ یَعْقُوب

و سُرودخانِ مَوْرِدِ پَسَنْدِ اِسْرَائیل؛

۲ رُوحِ خُداوند از طَرِیقِ ازمه توره مُوگیه
 و کلامِ اَزو دَ سِرِ زِبُونِ مه آسته.

۳ خُداىِ اِسْرَائِيلِ توره كُفت،
 قاده-و-پناهگاهِ اِسْرَائِيلِ دَز مه كُفت:
 'كسى كه دَ بِلِه مردُمِ عادِلانه حُكمرانى كنه
 و دَ خُدا-ترسى پادشاهى كنه،
 ۴ او رِقْمِ روشنى صُبحِ اَسْتِه،
 رِقْمِ آفتوى كه دَ يِگِ صُبحِ بے اُور
 بُر موشه،

رِقْمِ روشنى بعد از بارو
 كه علف ره از زمى سوزدلجى مونه.

۵ آيا خانوار مه دَ حُضُورِ خُداوند
 امى رِقْمِ نيبه؟
 چُون او قد ازمه عهدِ اَبَدى بسته كده
 كه از هر نگاه با ترتيب و مُستَحكم اَسْتِه.
 آيا او باعِثِ نُمُوشه كه تمامِ كاميابى مه
 و تمامِ آرزوهاى مه دَ ثَمَرِ بَرَسه؟
 ۶ ليكن آدمایِ شَرير-و-بَدكار رِقْمِ خارهاى
 اَسْتِه كه دُور اَندخته موشه،

چراکه اونا قد دِست گِرِفْتَه نَمُوشه .
 ۷ کسی که میخایه دَزوا دِست بَزَنه ،
 باید یگ اَسبابِ آینی یا یگ چِیو
 نِیزه ره اِستِفاده کنه .
 اونا دَ اُمونجی که اَسته دَ اُمونجی
 سوختنده مُوشه .”

نفرای جنگی داوود

۸ نام های مردای دلیر-و-جنگی داوود اینیا
 اَسته: یوشیب-بَشِیْبِ تَحْکِمُونی که سرکرده
 قومندانان بود، او نِیزه خُورِه دَ خِلافِ هِشت صد
 نفر باله کد و اونا ره دَ یگ زمان کُشت .
 ۹ بعد ازو اِلْعازار باچه دودو نوسه اَخوخی
 بُود . وختیکه داوود فَلَسطِینیای ره که دَ اُونجی
 بلده جنگ جَم شُدُد دَ مُبارزه طلب کد، اِلْعازار
 یکی امزوسه نفرِ دلیر-و-جنگی بُود که قد داوود
 قتی اَمَدُد . مردای اسرائیل عَقَب نِشینی کد،
 ۱۰ لیکن اِلْعازار ایسته شُدِه قد فَلَسطِینیا جنگ

کد تا غَیْتِیکه دِست شی مَندِه شُد و شمشیر
دَ دِست شی چسپید. خُداوند دَ امزُو روز یگ
پیروزی کُته نصیبِ ازوا کد. اوخته لشکر دُوباره
دَ پیشِ ازو اَمَد، لیکن فقط بخاطرِ لُج کدون
کُشته شده‌ها.

۱۱ بعد ازو شَمّه باچه اگه هَراری بُود.
وختیکه فَلَسطینیا دَ لِحی جم شُد، دَ جای که
یگ پُتی زمی پُر از عَدَس بُود؛ لشکرِ اسرائیل
از پیشِ فَلَسطینیا دُوتا کد، ۱۲ لیکن شَمّه دَ
مینکلِ امزُو پُتی زمی ایسته شده اُوره نِگاه کد
و فَلَسطینیا ره شِکست دَد. دَ امزی رقم خُداوند
یگ پیروزی کُته نصیبِ ازوا کد.

۱۳ دَ دَورونِ جم کدون حاصِلات سیه قومندان
از جُمله سی قومندان تاه شُدِه دَ غارِ عَدْلَام
دَ پیشِ داوُود اَمَد؛ دَ امزُو غَیت یگ لشکرِ
فَلَسطینیا دَ دَرّه رِفائیم خیمه زُدَد. ۱۴ داوُود
دَ اُو زَمَان دَ پناهگاهِ خُو بُود و پیره‌دارخانه
فَلَسطینیا دَ بَیت-لَحَم قرار دَشت. ۱۵ داوُود

هوس كده گُفت: ”كشكِه يَگو كس از چاهي كه
 دَ نَزديكِ درگِه بَيِت-لَحَم اَسْتِه دَز مه آو بيره تا
 وُچي كُنم.“^{۱۶} اوخته امو سه نفرِ دلير-و-جنگي
 لشكرِ فَلَسطِينيا ره از مينكل شي شَق كده از
 چاهي كه دَ نَزديكِ درگِه بَيِت-لَحَم بُود آو كَشِيد
 و گِرِفْتِه دَ پيشِ داوود اُورد؛ ليكن داوود آو ره
 وُچي نَكْد، بَلَكِه آو ره دَ عِنوانِ هديه بَلَدِه خُداوند
 لَوو كد^{۱۷} و گُفت: ”آي خُداوند، از مه دُور بَشِه
 كه اي كار كُنم! آيا اي خُونِ امزي مَرْدايِ نيبه كه
 جان خُو ره دَ خَطِر اَندخته رِفْتُد؟“ امزي خاطر
 اُو نَخاست كه آو ره وُچي كنه. امي كاراي بُود
 كه امو سه نفرِ دلير-و-جنگي انجام دَدُد.

^{۱۸} اَبِيشايِ بَرارِ يوآب باچِه صَرُويه سر كَرْدِه
 امزُو قَوْمَنَدانا بُود. † اُو قَد نيزِه خُو دَ خِلَافِ
 سِه صَد نفرِ جَنگ كده اونا ره كُشت و رَقْمِ امزُو

† ۱۸:۲۳ دوّم سموئيل ۱۸:۲۳

سِه نامتو شُد. † ۱۹ اُو نامتوتَرینِ امزو سِه بُود و
 قومندانِ ازوا شُد، لیکن دَ سِه نفرِ اوّلِ نَمیرَسید.
 ۲۰ بنیاهِ باچه یهویداع یگِ مَرِدِ دلیرِ از
 قَبصَئیل بُود که کارای کتّه کدُد؛ اُو دُو باچه
 اَرَبَئیلِ موآبی ره کُشت و دَ یگِ روزِ بَرَفی دَ
 یگِ چُقُوری تاه شُدِه یگِ شیر ره از بَین بُرد.
 ۲۱ اُو یگِ مَرِدِ خوش-اندامِ مِصری ره ام کُشت.
 اُمُو مَرِدِ مِصری دَ دِستِ خُو یگِ نِیزه دَشت،
 ولِ بنیاهِ قد یگِ سوئهِچیو دَ جنگِ ازو رفت
 و نِیزه ره از دِستِ امزو مِصری گِرِفته اُو ره
 قد نِیزه خود شی کُشت. ۲۲ امی کارای بُود که
 بنیاهِ باچه یهویداع انجام دَد و رِقَمِ امزو سِه
 نفرِ دلیر-و-جنگی نامتو شُد. ۲۳ اُو دَ مینکلِ
 امزو سی نفرِ نامتو صاحبِ اِحترام شُد، لیکن
 دَ سِه نفرِ اوّلِ نَمیرَسید و داوود اُو ره قومندانِ
 مُحافِظینِ خُو مقرر کد.

† ۱۸:۲۳ دوّمِ سموئیل. ۱۱-۸:۲۳

۲۴ اینی کسا شاملِ امزُوی نفر بُود:

عَسائیلِ برارِ یوآب،

إلحانانِ باچه دودوی بیت-لَحَمی،

۲۵ شَمّه حَرودی،

إلیقای حَرودی،

۲۶ حَالصِ فَلَطی،

عیرا باچه عقیشِ تقوعی،

۲۷ اَبیعِزِرِ عَناتوتی،

مِبونای حوشاتی،

۲۸ صَلمونِ اَخوخی،

مِهرای نَطوفاتی،

۲۹ حالبِ باچه بعنّه نَطوفاتی،

إتای باچه ربیای از جِبِعّه بِنیامین،

۳۰ بِنیایِ پِرعاتونی،

هِدّای از تَنگی های جاعَش،

۳۱ اَبوعلبونِ عَرباتی،

عزماوتِ بَرحومی،

۳۲ الیحبای شَعلبونی یکی از باچه گونِ یاشن،

یوناتان ۳۳ باچه شمه هَراری،
 اخیام باچه شاررِ هَراری،
 ۳۴ ایفیلط باچه اَحسبای مَعکاتی،
 ایعام باچه اَختوفل جیلونی،
 ۳۵ حصرای کرملی،
 پَعرای اَربی،
 ۳۶ یگال باچه ناتان از صوبه،
 بانی جادی،
 ۳۷ صالح عمونی،
 نَحرای بئیروتی سلاح-بَردارِ یوآب باچه
 صَرویه،
 ۳۸ عیرای یتری،
 گاربِ یتری
 ۳۹ و اوریای حتی.
 جُمله سی و هفت نفر.

داوود سرشماری مونه

۲۴^۱ آتیشِ قارِ خداوند بسم دَ ضِدِ
اسرائیلِ دَرِ گِرِفَتِ، چُون اُو داوود ره
دَ خِلافِ ازوا باله کد و گُفت: ”بورو، اسرائیل
و یهودا ره سرشماری کو.“^a ۲ پس پادشاه دَ
یوآب قومندانِ لشکر خُو که قد شی قتی بُود
گُفت: ”بورو، دَ مینکلِ تمامِ طایفه های اسرائیل
از دان تا بئیرشَبَعِ بگرد و مردُم ره سرشماری
کو تا تعدادِ مردُم ره بدَنُم.“^۳ یوآب دَ پادشاه
گُفت: ”خداوند، خُدای تُو تعدادِ مردُم ره صد
برابر کلوتر کنه و چیمای بادار مه پادشاه ام
ای ره بنگره! لیکن چرا بادار مه پادشاه میخایه

---

^a ۲۴:۱ امکان دَره که امی آیه اینی رقم فامیده شنه:
آتیشِ قارِ خداوند بسم دَ ضِدِ اسرائیلِ دَرِ گِرِفَتِ، چُون یگو
چیز داوود ره از درون شی اُشتک کده دَ خِلافِ ازوا باله
کد و گُفت: ”بورو، اسرائیل و یهودا ره سرشماری کو.“
دَ اوّل تواریخ فصلِ ۲۱ آیه ۱ رُجوع کنید.

که ای کار ره کنه؟^۴ مگم تورِه پادشاه دَ بِلِه
 یوآب و قومندانای لشکر زور شُد. پس یوآب و
 قومندانای لشکر از پیشِ پادشاه رفت تا مردُم
 اسرائیل ره سرشُماری کنه.^۵ اونا از دریای اُردُن
 تیر شُد و دَ نزدیکِ عَروعیر، دَ طرفِ راستِ
 شاری که دَ مینکلِ دَرّه جاد سُون یَعزیر آسته
 خیمه زد.^۶ بعد ازو اونا دَ جِلعاد و سرزمینِ
 تحتیم-حُدشی رفت و ازونجی دَ دان-یعن آمده
 طرفِ صیدون دَور خورد^۷ و دَ قلعه صُور و تمام
 شارای حویا و کنعانیا رفت و دَ جنوبِ یهوُدا تا
 بَئیرشَبَع آمد.^۸ پس وختیکه اونا دَ تمام سرزمی
 گشت، اونا بعد از نه ماه و بیست روز دُوباره
 دَ اورشَلیم آمد.^۹ یوآب تعدادِ مردُمی ره که
 سرشُماری شُد دَ پادشاه کُفت: از اسرائیل هشت
 صد هزار مردِ جنگی شمشیرزن بُود و از یهوُدا
 پنج صد هزار مرد.

۱۰ داوود بعد از سرشُماری کدونِ مردُم خود
 ره دَ دِل خُو ملامت کد. پس داوود دَ خداوند

گُفت: ”امی کار ره که کدیم، گُناهِ غَدِر کُته ره
 مُرتکب شُدیم. آلی ای خُداوند، خاهِش مُونم که
 گُناهِ خِدمتگار خورِه بُبَخش، چراکه ما غَدِر یگ
 کارِ احمقانه کدیم.“ ۱۱ صَباح گاهِ روزِ دِیگه شی
 وختیکه داوود از خاو باله شُد، کلامِ خُداوند دَ
 جادِ نَبی که بلده داوود پیشگویی مُوکد، اَمده
 گُفت: ۱۲ ”بورو و دَ داوود بُگی که خُداوند اینی
 رقمِ مُوگیه، ما سه چیز ره دَ پیش تُو میلم؛
 تُو یکی ازوا ره اِنِتخاب کُو و ما او ره دَ حق
 تُو انجامِ میدیم.“ ۱۳ پس جاد دَ پیشِ داوود
 رفته دَزو گُفت: ”هفت سال قحطی دَ سرزمین
 تُو بییه؟ یا سه ماه از پیشِ دُشمنای خُو دوتا
 کنی و اونا تُو ره دُمبال کنه؟ و یا بلده سه روز
 سرزمین تُو دَ مَرَضِ وُبا گِرِفَتار شُنه؟ آلی فکر
 کُو و تصمیمِ بگیر که ما دَ امزو که مَره رَبی
 کده چی جواب بُرم.“ ۱۴ داوود دَ جاد گُفت:
 ”سخت بیچاره شُدیم. بهتر آسته که دَ دِستِ

خداوند بُفتی، چُون رَحْمَتِ اَزُو بَزْرَگِ اَسْتَه؛ وَلِ
نِيلِ كِه دَ دِسْتِ اِنْسَانِ بُفْتُمْ. ”

۱۵ پس خداوند مَرَضِ وُبا ره امزُو صُبْحِ تا وختِ
تَعْيِينِ شُدِه دَ بِلَهِ اِسْرَائِيلِ رَبِي كَدِ و هفتاد هزار
نَفَرِ قَوْمِ از دَانِ تا بِيئِرِ شَبَعِ مُرْدِ. ۱۶ وختی ملايِكه
دِسْتِ خُو ره دَ بِلَهِ اورشليمِ دِرَازِ كَدِ تا اُو ره بيخي
تَبَاهِ كَنِه، خداوند رَحْمِ كَدِه دَمِ بِلَا ره گِرِفْتِ و دَ
ملايِكه كه مُرْدُمِ ره از بَيْنِ مُوْبُرْدِ كُفْتِ: ”بَسِ
اَسْتَه! دِسْتِ خُو ره بَگِيرِ. ” دَ امزُو غَيْتِ ملايِكه
خداوند دَ نَزْدِيكِ خَرْمُونِجَوِي اَرَوْنَه يَبُوسِي بُودِ.

۱۷ وختی داوودِ اُمُو ملايِكه ره كه مُرْدُمِ ره مِيَزْدِ
دِيدِ، اُو دَ خداوند كُفْتِ: ”تُوخِ كُو، ما كُناهِ
كَدِيمِ؛ خَطَا از مِه سِر زَدِه؛ وَلِ اَمِي گوسپندو^a
چِيْزِ كَارِ كَدِه كه دَ بِلَا گِرِفْتَارِ شُدِه؟ پس لُطْفَاً
بِيْلِ كه دِسْتِ تُو دَ بِلَهِ اَزْمِه و دَ بِلَهِ خَانَوَارِ اَتِه
مِه دِرَازِ شُنِه. ”

---

a ۱۷: ۲۴ «گوسپندو» يعنی «مردم».

داوود یگ قربانگاه آباد مونه

۱۸ د امزو روز جاد د پیش داوود آمد و دز شی
گفت: ”بورو، یگ قربانگاه بلده خداوند د بله
خرموجوی آرونه یبوسی آباد کو.“ ۱۹ پس داوود
مطابق گفته جاد، امو رقم که خداوند امر کدد،
رفت. ۲۰ وختی آرونه توخ کد و دید که پادشاه
و خدمتگاری شی سون ازو مییه، آرونه رفت و
د پیش پادشاه خود ره قد روی خو د زمی اندخت
۲۱ و آرونه گفت: ”چطور که بادار مه پادشاه د
پیش خدمتگار خو آمده؟“ داوود گفت: ”آمدیم
تا خرموجوی ره از تو بخرم و یگ قربانگاه بلده
خداوند آباد کنم تا مراض و با از بله مردم دور
شنه.“ ۲۲ آرونه د داوود گفت: ”بادار مه پادشاه
هر چیزی که د نظر شی خوب معلوم موشه،
بگیره و تقدیم کنه. اینه، گاو ها بلده قربانی
سوختنی، چپر و یوغ گاو ها ام بلده هیزم حاضر
آسته.“ ۲۳ ای پادشاه، آرونه پگ امزی چیزا ره

دَز تُو مِیدیه. ” امچنان آرونه د پادشاه گُفت:
” دُعا مُونُم که خُداوند، خُدای تُو قُرَبانی تُو ره
قَبُول کنه. ”

۲۴ لیکن پادشاه د آرونه گُفت: ” نه، ما اونا
ره د هر قِیمَت که تُو بُگی، دَمَزُو قِیمَت از
تُو میخَرُم؛ ما بلده خُداوند، خُدای خُو قُرَبانی
سوختنی بَدُونِ قِیمَت تقدیم نَمُونُم. ” پس داوود
خرموجوی و گاوها ره د پنجاه مِثقال نُقره خرید.
۲۵ و داوود د اُونجی یگ قُرَبانگاه بلده خُداوند
آباد کد و قُرَبانی های سوختنی و قُرَبانی های
سلامتی تقدیم کد. اوخته خُداوند دُعای ازو
ره بلده سرزمین شی قبول کد و مَرَضِ وُبا از
اسرائیل دُور شُد.